

ИНЧИЛИ ЛУҚО

БОБИ ЯКУМ

Муқаддима.

1. Азбаски бисъёр касон ба тартиб додани нақли воқеаҳое шуруъ карданд, ки рӯй доданашон дар миёни мо пурра маълум аст,
2. Чунон ки аз ибтидо ба василаи шоҳидон ва ходимони Калом ба мо расондаанд,
3. Ман низ салоҳ дониستم, ки ҳама чизро аз худи аввал бодикқат тадқиқ намуда, пай дар ҳам барои ту, эй Теофилуси мӯхтарам, бинависам,
4. То ки ту боэътимодии таълимотеро, ки дар он тарбия ёфтаӣ, бидонӣ.

Пешгуи таваллуди Яҳёи Таъмиддиҳанда.

5. Дар айёми Хиродус, подшоҳи Яҳудо, Закарьё ном коҳине аз навбати Абиё буд, ва зани ӯ аз духтарони Ҳорун буда, Элисабаъ ном дошт.
6. Ҳар дуи онҳо пеши Худо одил буданд ва аз рӯи тамоми аҳком ва фароизи Худованд бекаму кост рафтор мекарданд.
7. Онҳо фарзанд надоштанд, зеро ки Элисабаъ нозой буд, ва ҳар ду ба пиронсолагӣ расида буданд.
8. Боре, вақте ки ӯ бо навбати худ пеши Худо қаҳонат мекард,
9. Мувофиқи таомули қаҳонат, қуръа ба номи ӯ баромад, ки ба маъбади Худованд даромада, бухур кунад;
10. Ва дар вақти бухур карданаш тамоми ҷамоат дар берун дуо мегуфт.
11. Баногоҳ фариштаи Худованд бар ӯ зоҳир гардида, дар тарафи ростии қурбонгоҳи бухур истод.
12. Закарьё аз ин рӯъё музтариб шуда, ба ҳарос афтод.
13. Аммо фаришта ба ӯ гуфт: “Эй Закарьё, натарс, зеро ки дуои ту мустаҷоб шудааст, ва зани ту Элисабаъ ба ту писаре хоҳад зоид, ва ту ӯро Яҳё хоҳӣ номид”.
14. Ва туро шодмонӣ ва хурсандӣ насиб хоҳад шуд, ва бисъёр касон ба таваллуди ӯ шодӣ хоҳанд кард.
15. Зеро ки ӯ дар назди Худованд бузург хоҳад буд, ва шароб ва арақ нахоҳид нӯшид, ва аз шиками модари худ аз Рӯҳулқудс пур хоҳад буд,

16. Ва бисъёр касонро аз банӣ-Исроил ба Худованд Худои онҳо рӯчуъ хоҳад кунонд.
17. Ва пешопеши Ё бо рӯҳ ва қувваи Ильёс қадам хоҳад зад, то ки дилҳои падаронро ба фарзандон ва номутеонро ба ҳикмати одилон баргардонад ва халқи дурусте барои Худованд муҳайё созад“.
18. Закаръё ба фаришта гуфт: “Инро аз рӯи чӣ бидонам? Зеро ки ман пир ҳастам, ва зани ман низ ба пиронсолагӣ расидааст“.
19. Фаришта дар ҷавоби ӯ гуфт: “Ман Ҷаброил ҳастам, ки ба ҳузури Худо меистам, ва фиристода шудаам барои он ки бо ту сухан ронам ва ин муждари ба ту бирасонам.
20. Ва инак, забонат лол шуда, то рӯзи ба амал ордани ин ту имконияти гап задан нахоҳи дошт, аз барои он ки ба суханони ман, ки дар вақти худ ба иҷро хоҳанд расид, имон наовардӣ“.
21. Дар ин миён ҷамоат мунтазири Закаръё буданд ва таачҷуб менамуданд, ки ӯ дар маъбад даранг мекунад.
22. Ва ҳангоме ки берун омад, ба онҳо гап зада натавонист, ва онҳо фаҳмиданд, ки ӯ дар маъбад рӯъёе дидааст; ва ӯ ба онҳо имову ишора мекард, ва забонаш лол шуда буд.
23. Вақте ки рӯзҳои хизматаш ба анҷом расид, ба хонаи худ рафт.
24. Ва баъд аз он рӯзҳо зани ӯ, Элисобаъ. ҳомила шуда, панҷ моҳ худро аз ҳама пинҳон дошт, ва гуфт:
25. „Дар ин рӯзҳо Худованд назар карда, ба ман чунин амал кард, то ки нанги маро аз миёни мардум бардорад“.

Ҳушхабар.

26. Ва дар моҳи шашум Ҷабраили фаришта аз ҷониби Худо ба Носира ном шаҳри Ҷалил фиристода шуд.
27. Назди бокирае ки номзади Юсуф ном марде аз хонадони Довуд буд; ва номи он бокира Марьям буд.
28. Ва фаришта назди вай омада, гуфт: “Салом бар ту, эй пурфайз! Худованд бо туст; ту дар миёни занон муборак ҳастӣ“.
29. Аммо вай ӯро дида, аз суханонаш музтариб шуд ва дар дили худ гуфт, ки ин чӣ саломе бошад.
30. Ва фаришта ба вай гуфт: “Эй Марьям, натарс, зеро ки ту назди Худо фазил ёфтаӣ;
31. Ва инак, ҳомила шуда, Писаре хоҳӣ зоид, ва ӯро Исо хоҳӣ номид;

32. Ва Ў бузург хоҳад буд ва Писари Ҳаққи Таоло номида хоҳад шуд; ва Худованд Худо тахти падараш Довудро ба Ў хоҳад дод;
33. Ва Ў ба хонадони Яъқуб то абад салтанат хоҳад ронд, ва салтанати Ў интиҳо нахоҳад дошт“
34. Марьям ба фаришта гуфт: “Ин чӣ гуна мешавад, дар сурате ки ман бокира ҳастам?”
35. Фаришта дар ҷавоби вай гуфт: “Рӯҳулқудс бар ту хоҳад омад, ва қуввати Ҳаққи Таоло бар ту соя хоҳад афканд; бинобар ин он мавлуди Муқаддас ҳам Писари Худо номида хоҳад шуд;
36. Инак, хеши ту, Элисобаъ, ки ўро нозой меноманд, ў низ дар шиками худ писаре дорад, ва ҳоло моҳи шашуми ўст;
37. Зеро ки назди Худо ҳеҷ каломе бе оқибат намонад“.
38. Марьям гуфт: “Инак, канизии Худованд ҳастам; бигзор бо ман аз рӯи каломи ту бишавад“. Ва фаришта аз пеши вай рафт.

Марьям назди Элисобаъ меравад.

39. Дар он рӯзҳо Марьям роҳсипор шуда, бо шитоб ба шаҳре рафт, ки дар кӯҳистони Яҳудо воқеъ аст,
40. Ва ба хонаи Закарьё даромада, ба Элисобаъ салом гуфт.
41. Ва чун Элисобаъ саломи Марьямро шунид, бача дар шикамаш ба чунбиш омад; ва Элисобаъ аз Рӯҳулқудс пур шуд,
42. Ва бо овози баланд хитоб намуда, гуфт: “Ту дар миёни занон муборак ҳастӣ, ва муборак аст самари шиками ту!“.
43. „Ва ин ба ман аз кучост, ки модари Худованди ман назди ман омадааст?
44. Зеро ки чун саломи ту ба гӯшам расид, бача аз шодӣ дар шикамам ба чунбиш омад;
45. Ва хушо вай, ки имон овардааст, ки он чи аз ҷониби Худованд ба вай гуфта шудааст, ба амал хоҳад омад“.

Таронаи Марьям.

46. Ва Марьям гуфт: “Ҷони ман Худовандро ситоиш мекунад,
47. Ва рӯҳи ман аз Худои Начотдиҳандаи ман ба вачд омад,
48. Ки Ў ба фурӯтаниии канизии Худ назар кардааст; зеро ки минбаъд ҳамаи наслҳо маро хушбахт хоҳанд хонд;
49. Зеро ки он Қодир чизи бузурге барои ман ба амал овард, ва исми Ў муқаддас аст,

50. Ва марҳамати Ў насл ба насл барои касонест, ки аз Ў метарсанд;
51. Қуввати бозуи Худро зоҳир сохт; онҳоеро, ки аз андешаҳои дилашон мағрур буданд, пароканда кард;
52. Зӯроваронро аз тахтҳо вожгун сохт ва фурӯтанонро сарафроз гардонд;
53. Гуруснагонро аз неъматҳо пур кард, ва сарватдоронро тухидаст фиристод;
54. Бандаи Худ Исроилро дасгирӣ кард, ба хотираи марҳамати Худ,-
55. Чунон ки ба падарони мо гуфта буд,-ба Иброҳим ва насли ӯ то абад“.
56. Ва Марьям қариб се моҳ назди ӯ монд ва баъд ба хонаи худ баргашт.

Таваллуди Яҳъёи Таъмиддиҳанда.

57. Чун вақти зоидани Элисобаъ расид, ӯ писаре зоид.
58. Ва ҳамсояхо ва хешу табори ӯ шуниданд, ки Худованд марҳамати Худро ба ӯ афзун кардааст, ва бо ӯ шод шуданд.
59. Ва дар рӯзи ҳаштум омаданд, ки кӯдакро хатна кунанд, ва мехостад ӯро, аз рӯи номи падараш, Закарьё ном монанд.
60. Лекин модараш дар ҷавоб гуфт:“Не, балки ӯ Яҳъё номида хоҳад шуд“.
61. Ба вай гуфтанд:“Дар авлоди ту касе нест, ки чунин ном дошта бошад“.
62. Ва бо имову ишорат аз падараш пурсиданд, ки ӯро чӣ ном ниҳодан мехоҳад.
63. Ӯ тахтачае талабида, бар он навишт:“Номи ӯ Яҳъёст“. Ва ҳама мутааҷҷиб шуданд.
64. Дарҳол даҳон ва забони ӯ кушода шуд, ва ӯ ба сухан даромада, Худоро ҳамду сано хонд.
65. Ва ҳамаи ҳамсояхои онҳо ба ҳарос афтоданд; ва тамоми ин воқеаро дар сар то сари кӯҳистони Яхудо нақл мекарданд.
66. Ва ҳар кӣ мешунавид, инро дар дили худ ҷо дода, мегуфт:“Ин кӯдак кӣ хоҳад шуд?“ Ва дасти Худованд бо ӯ буд.

Таронаи Закарьё.

67. Падари ӯ, Закарьё аз Рӯҳулқудс пур шуд ва нубувват намуда гуфт:

68. „Муборак аст Худованд Худои Исроил, ки қавми Худро парасторӣ намуда, ба вай халосӣ ато фармудааст,
69. Ва барои мо дар хонадони бандаи Худ Довуд шохи наҷот барпо кардааст,
70. Чунон ки аз қадим бо забони анбиёи муқаддаси Худ гуфтааст,
71. Ки моро аз душманони мо ва аз дасти ҳамаи онҳое ки аз мо нафрат доранд, наҷот хоҳад дод;
72. Ба падарони мо марҳамат намуда, аҳди муқаддаси Худро,
73. Қасамеро, ки Ў ба падари мо Иброҳим ёд карда буд ба хотир хоҳад овард,
74. Ва ба мо имконият хоҳад дод, ки аз дасти душманони худ халос шуда, бе тарсу бим
75. Ба Ў бо қудсият ва адолат хизмат кунем, дар ҳолате ки тамоми айёми умри худ пеши Ў бошем.
76. Ва ту, эй кўдак, набии Ҳаққи Таоло хонда хоҳӣ шуд, зеро ки пешопеши Худованд қадам хоҳӣ зад, то ки роҳҳои Ўро муҳайё кунӣ
77. Ва ба қавми Ў бифаҳмонӣ, ки наҷот дар омурзиши гуноҳҳои онҳост,
78. Аз умқи марҳамати Худои мо, ки бо он моро Найири Толеъ аз олами боло парасторӣ намуд,
79. То ки касони дар торикӣ ва дар сояи марг нишастаро мунавар созад ва пойҳои моро ба роҳи осоиштагӣ равона кунад“.
80. Ва кўдак калон шуда, рӯҳаш қавӣ мегашт, ва то рӯзе ки бар Исроил зоҳир гардид, дар биёбонҳо буд.

БОБИ ДУЮМ

Таваллуди Исо. Исми Ў.

1. Дар он айём аз ҷониби қайсари Августус фармоне баромад, ки дар тамоми рӯи замин саршуморӣ гузаронданд.
2. Дар замоне ки Кириниус дар Сурия ҳукмронӣ мекард, ин саршуморӣ аввалин буд.
3. Ва ҳама барои нависондани худ, ҳар яке ба шаҳри худ мерафтанд.
4. Юсуф низ аз Чалил, аз шаҳри Носира, ба Яҳудо, ба шаҳри Довуд, ки Байт-Лаҳм ном дорад, равона шуд, чунки ў аз хонадон ва авлоди Довуд буд,

5. То худро бо Марьям, ки номзади ӯ буд ва хомиладор буд, нависонад.
6. Ва ҳангоме ки онҳо дар он ҷо буданд, вақти зоидани вай расид;
7. Ва Писари нахустини худро зоид, ва Ӯро парпеч кард, ва Ӯро дар охуре хобонид, чунки дар мусофирхона ҷое барои онҳо набуд.

Парастии чӯпонон.

8. Дар он сарзамин чӯпононе буданд, ки шабона дар ҳавои кушод рамаи худро посбонӣ мекарданд.
9. Ва фариштаи Худованд бар онҳо зоҳир гардид, ва ҷалоли Худованд дар гирду пешашон дурахшид, ва онҳо бағоят ҳаросон шуданд.
10. Фаришта ба онҳо гуфт: “Натарсед; зеро ки муждаи бузурге ба шумо мерасонам, ки он барои тамоми қавм хоҳад буд:
11. „Имрӯз барои шумо дар шаҳри Довуд Начотдиҳанда таваллуд шуд, ки Ӯ Масеҳи Худованд аст;
12. Ва ин аст аломате барои шумо: Кўдакро парпечшуда ва дар охуре хобида хоҳед ёфт“.
13. Ногаҳон бо фаришта фавҷе аз лашкари осмон пайдо шуданд, ки Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд:
14. „Худоро ҷалол дар арши аъло, ва осоиштагӣ бар замин, ва хусни тавачҷӯҳ дар миёни мардум бод“.
15. Вақте ки фариштагон аз пеши онҳо ба осмон сууд карданд, чӯпонон ба якдигар гуфтанд: “Биёед, ба Байт-Лаҳм биравем ва он чиро, ки дар он ҷо воқеъ шудааст, ва Худованд онро ба мо хабар додааст, бубинем“.
16. Ва бо шитоб омаданд, ва Марьям ва Юсуф ва Кўдакро, ки дар охур хобида буд, ёфтанд.
17. Ва чун диданд, он суханонеро, ки ба онҳо дар бораи Ин Кўдак гуфта шуда буд, нақл карданд.
18. Ва ҳамаи онҳое ки шуниданд, аз он чи чӯпонон ба онҳо нақл карданд, мутааҷҷиб шуданд.
19. Ва Марьям ҳамаи ин суханонродар дили худ ҷо дода, нигоҳ медошт.
20. Ва чӯпонон баргашта, Худоро ҳамду сано мехонданд ва ситоиш мекарданд барои ҳамаи он чизҳое ки шунда ва дида буданд, чунон ки ба онҳо гуфта шуда буд.

*Курбонӣ дар маъбад барои модар ва Кӯдак.
Хатни Исо.*

21. Вақте ки дар ҳаштрӯзагӣ Ўро хатна карданд, ба Ў Исо ном доданд, чунон ки фаришта Ўро, пеш аз он ки дар шикам пайдо шавад, номида буд.
22. Ва ҳангоме ки айёми татҳири онҳо мувофиқи шариати Мусо фаро расид, Ўро ба Ерусалим оварданд, то ки ба Худованд пешниҳод кунад,
23. Чунон ки дар шариати Худованд навишта шудааст: "Ҳар махлуқи наринае ки батни модарро мекушояд, муқаддаси Худованд хонда мешавад";
24. Ва мувофиқи он чи дар шариати Худованд гуфта шудааст, ду фохта ё ду чӯчаи кабӯтар кубонӣ кунанд.

Парастии ва нубуввати Шимъун.

25. Ва инак, дар Ерусалим Шимъун ном марде буд, ки Марди одил ва паҳрезгор ва мунтазири тасаллои Исроил буд, ва Рӯхулқудс бар ӯ буд.
26. Ва аз Рӯхулқудс ба ӯ маълум шуда буд, ки то Масеҳи Худовандро набинад, ғавтро нахоҳад дид.
27. Ва ӯ ба ҳидояти Рӯҳ ба маъбад омад. Ва ҳангоме ки Исои Кӯдакро падару модараш оварданд, то ки маросими шариатро бар ӯ ба чо оваранд,
28. Ўро ба дасти худ гирифта, Худоро муборак хонд ва гуфт:
29. „Акнун, Эй Парвардигор, бандаи Худо, мувофиқи ваъдаи Худо, ба саломатӣ ҷавоб медиҳӣ;
30. Зеро ки чашмони ман наҷоти Туро дид,
31. Ки онро Ту пеши ҳамаи қавмҳо муҳайё сохтай:
32. Нурест, ки чашми халқҳоро кушояд. Ва ҷалоли қавми Исроили Ту бошад“.
33. Ва Юсуф ва модари ӯ аз он чи дар бораи ӯ гуфта шуд, мутааҷҷиб гардиданд.
34. Ва Шимъун онҳоро баракат дода, ба Марьям, модари ӯ, гуфт: "Инак, ӯ барои ғалтидан ва бархостани бисъёр касон дар Исроил ва барои аломати муноқишот таъин шудааст,-
35. Дар ҷони ту низ шамшере фурӯ хоҳад рафт, то ки андешаҳои дилҳои бисъёр ошкор шавад“.

Парастииши Ҳано.

36. Дар он чо низ набияе, Ҳано духтари Фануил, аз сибти Ошер буд, ки хеле солхӯрда буд, ва аз давраи бакораташ ҳафт сол бо шавҳари худ зиндагӣ кардагӣ буд,
37. Ва то ҳаштоду чорсолагӣ бева буд. Вай аз маъбад дур нашуда, бо рӯза ва дуо шабу рӯз ба Худо ибодат мекард.
38. Вай низ дар ҳамон соат пеш омада, Худовандро ҳамду сано хонд ва ба ҳамаи онҳое ки мунтазири халосии Ерусалим буданд, дар бораи Ё суҳан ронд.

Баргаштан ба Носира. Солҳои соқит.

39. Баъд аз он ки тамоми маросимро мувофиқи шариати Худованд ба анҷом расонданд, ба Чалил, ба шаҳри худ Носира баргаштанд.
40. Ва Кӯдак калон шуда, рӯҳаш қавӣ мегашт ва аз ҳикмат пур мешуд, ва файзи Худо бар Ё буд.

Исои дувоздаҳсола дар маъбад.

41. Ҳар сол падару модари Ё барои иди фисҳ ба Ерусалим мерафтанд.
42. Инчунин вақте ки Ё дувоздаҳсола буд, онҳо аз рӯи таомули ид ба Ерусалим омаданд,
43. Ва ҳангоме ки баъд аз итмоми айёми ид гашта мерафтанд, Исои Наврас дар Ерусалим монд; ва инро Юсуф ва модари Ё пайҳас нарафтанд,
44. Ба гумони он ки Ё бо аҳли қофила меояд; ва як рӯз роҳ паймуда, дар миёни хешон ва ошноён ба ҷустуҷӯи Ё шурӯъ карданд;
45. Ва чун наёфтанд, барои кофта ёфтани Ё ба Ерусалим баргаштанд.
46. Баъд аз се рӯз Ёро дар маъбад ёфтанд, ки дар миёни муаллимон нишаста, суҳанони онҳоро гӯш мекард ва ба онҳо савол меод;
47. Ва ҳамаи онҳое ки суҳанони Ёро мешуниданд, аз ақли Ё ва аз ҷавобҳои Ё мутаҷҷуб мешуданд.

48. Чун Ёро диданд, дар ҳайрат монданд; ва модари Ё ба Ё гуфт: “Эй Фарзандам! Чаро Ту бо мо чунон рафтор кардӣ? Инак, падарат ва ман хеле ғусса хӯрда, Туро чустучӯ кардем”.
49. Ба онҳо гуфт: Чаро Маро чустучӯ кардед? Магар намедонистед, ки Ман бояд дар ҳамон ҷое бошам, ки ба Падарам тааллуқ дорад?”
50. Вале онҳо ба суҳаноне ки Ё гуфт, сарфаҳм нарафтанд.
51. Ва Ё бо онҳо равона шуда, ба Носира омад; ва дар итоати онҳо буд. Ва модари Ё ҳамаи ин суҳанонро дар дили худ нигоҳ медошт.
52. Ва Исо дар ҳикмат ва дар камол ва дар илтифот назди Худо ва одамон тараққӣ мекард.

БОБИ СЕЮМ

Хизматгузори Яҳъёи Таъмиддиҳанда.

1. Дар соли понздаҳуми ҳукмронии қайсар Табарийус, вақте ки Понтийус Пилотус дар Яҳудо фармонравой мекард, ва Ҳиродус тетрархи Ҷалил, ва бародараш Филиппус тетрархи Итурия ва вилояти Тархонитус, ва Лисонийус тетрархи Абилин буд,
2. Дар айёми саркоҳин Ҳонон ва Қиёфо, каломи Худо ба Яҳъё ибни Зкаръё расид.
3. Ва ӯ тамоми кишвари атрофи Ёрдунро тай карда, таъмиди тавбаро барои омурзиши гиноҳҳо мавъиза менамуд,
4. Чунон ки дар китоби нутқҳои Ишаъёи набӣ навишта шудааст: “Овози нидокунандае дар биёбон: роҳи Худовандро тайёр кунед, тариқи Ёро рост кунед;
5. Ҳар водӣ баланд, ва ҳар кӯҳ ва теппа паст, ва ҳар қачӣ роҳи рост, ва ҳар роҳи ноҳамвор ҳамвор хоҳад шуд;
6. „Ва ҳар башар начоти Худоро хоҳад дид“
7. Ва ба мардуме ки берун меоманд, то ки аз ӯ таъмид ёбанд, мегуфт: “Эй афъизадагон! Кӣ ба шумо талқин кард, ки аз ғазаби оянда бигрезед?”
8. Акнун самаре оваред, ки сазовори тавба бошад, ва дар дили худ нагӯед, ки “падари мо Иброҳим аст!” зеро ба шумо меғӯям, ки Худо қодир аст аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон ба вучуд оварад;

9. Ва алҳол теша бар решаи дарахтон гузошта шудааст: ҳар дарахте ки меваи нағз надихад, бурида ва дар оташ андохта хоҳад шуд“.
10. Мардум аз ӯ мепурсиданд:“Пас чӣ кунем?”
11. Дар ҷавоби онҳо мегуфт:“Касе ки ду курта дорад, ба касе ки надорад, бидихад; ва касе ки хӯрок дорад, низ чунин амал кунад“.
12. Бочгирон низ барои таъмид омада, ба ӯ гуфтанд:“Эй устод, чӣ кунем?”.
13. Ба онҳо гуфт:“Бештар аз он чи барои шумо муқарар шудааст талаб накунед“.
14. Сарбозон низ аз ӯ пурсида, гуфтанд:“Пас мо чӣ кунем?” Ба онҳо гуфт:“Касеро озор надихед, дар ҳаққи касе тўхмат накунед, ва ба маоши худ қаноат намоед“.
15. Ва ҳангоме ки мардум интизор меистоданд, ва ҳама дар дили худ дар бораи Яҳъё андеша мекарданд, ки оё вай Масеҳ аст ё не,
16. Яҳъё дар ҷавоби ҳамаи онҳо мегуфт:“Ман бо об таъмид медиҳам, лекин Тавонотар аз ман меояд, ва ман сазовори он нестам, ки даволи пойафзоли Ўро воз кунам; Ў шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод;
17. „Ў ғалбери Худро дар даст дорад, ва Ў хирмангоҳи Худро тоза карда, гандумро дар анбори Худ гирд хоҳад овард, лекин коҳро дар оташи хомӯшнашаванда хоҳад сўзонд“.
18. Боз бисъёр чизҳои дигарро ба мардум башорат дода онҳоро насихат мекард.

Ҳабс шудани Таъмиддиҳанда.

19. Ва тетрарх Ҳиродус барои Ҳиродия, зани бародараш ва барои ҳамаи бадихое ки карда буд, ба мазамати ӯ дучор шуда,
20. Инро низ бар ҳамаи онҳо илова намуд, ки Яҳъёро ба зиндон андохт.

Таъмили Исо.

21. Ҳангоме ки тамоми мардум таъмид меёфтанд, ва Исо низ таъмид ёфта, дуо мегуфт, осмон кушода шуд,

22. Ва Рӯхулқудс дар шакли ҷисмони, чун кабӯтаре, бар Ў нозил шуд, ва овозе омад, ки мегуфт: “Ту Писари Маҳбуби Ман ҳастӣ; ҳусни таваҷҷӯҳи Ман бар Туст!”

Насабномаи Марьям, Модари Исо

23. Ва Исо, вақте ба хизмати Худо шурӯъ намуд, тақрибан сисола буд, ва, чунон ки гумон мекарданд, писари Юсуф ибни Элӣ,
24. Ибни Маттот, ибни Левӣ, ибни Малкӣ, ибни Яннай, ибни Юсуф,
25. Ибни Матитъё, ибни Омӯс, ибни Наҳум, ибни Ҳеслӣ, ибни Начҷой,
26. Ибни Маҳат, ибни Матитъё, ибни Шимъӣ, ибни Юсуф, ибни Йӯдо,
27. Ибни Йӯҳонон, ибни Ресо, ибни Зарубобил, ибни Шаалтиил, ибни Нерӣ,
28. Ибни Малкӣ, ибни Аддӣ, ибни Қўсом, ибни Элмадом, ибни Эр,
29. Ибни Йўсе ибни Элеэзер, ибни Йўрим, ибни Маттот, ибни Левӣ,
30. Ибни Шимъўн, ибни Яҳудо, ибни Юсуф, ибни Йўном, ибни Эльёқим,
31. Ибни Мальё, Ибни Мино, ибни Матато, ибни Нотон, ибни Довуд,
32. Ибни Йисой, ибни Ўбид, ибни Бўаз, ибни Салмўн, ибни Наҳшўн,
33. Ибни Аминобод, ибни Ром, ибни Ҳесрўн, ибни Форас, ибни Яҳудо,
34. Ибни Яъқуб, ибни Исҳоқ, ибни Иброҳим, ибни Торах, ибни Ноҳўр,
35. Ибни Саруч, ибни Рау, ибни Фолаҷ, ибни Эбар, ибни Шолах,
36. Ибни Қенон, ибни Арфакшад, ибни Сом, ибни Нўҳ, ибни Ломак,
37. Ибни Матушолах, ибни Ҳанўҳ, ибни Ёрад, ибни Маҳалалъил, ибни Қенон,
38. Ибни Анўш, ибни Шет, ибни Одам, ибни Худо буд.

БОБИ ЧОРУМ

Озмоиши Исо.

1. Ва Исо пур аз Рӯхулқудс аз Ўрдун баргашт, ва Рӯх Ўро ба биёбон бурд,
2. Ва чиҳил рӯз Ўро иблис меозмуд, ва дар он рӯзҳо Ў чизе нахӯрд; ва баъд аз тамои шудани онҳо гурусна монд.
3. Ва иблис ба Ў гуфт:“Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин санг бигӯй, ки нон шавад“
4. Исо ба вай ҷавоб дод:“Навишта шудааст, ки одамизод на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар каломи Худо“.
5. Ва Ўро ба кӯҳи баланде бардошта бароварда, ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳонро дар лаҳзае ба Ў нишон дод,
6. Ва иблис ба Ў гуфт:“Тамои салтанати ва ҷалоли онҳоро ба Ту медиҳам, зеро ки он ба дасти ман супурда шудааст, ва ман, ба ҳар кӣ хоҳам, онро медиҳам;
7. „Пас, агар Ту ба ман сачда кунӣ, ҳамааш аз они Ту мешавад“.
8. Исо дар ҷавоби вай гуфт:“Аз Ман дур шав, эй шайтон; навишта шудааст, ки:”Ба Худованд Худои худ сачда кун ва танҳо Ўро ибодат намо”,,
9. Ва Ўро ба Ерусалим бурда, бар кунгураи маъбад гузошт, ва ба Ў гуфт:“Агар Ту Писари Худо бошӣ, аз ин ҷо Худро ба зер андоз;
- 10.„Зеро ки навишта шудааст:“Ба фариштагони Худ дар бораи Ту амр хоҳад дод, ки Туро нигоҳдорӣ кунанд;
- 11.Ва Туро бар кафҳои худ бардошта хоҳанд бурд, ки мабодо пой Худро ба санге бизанӣ“
- 12.Исо дар ҷавоби вай гуфт:“Гуфта шудааст, ки:”Худованд Худои хурдо наозмой”,,
- 13.Ва иблис тамои озмоишро ба итмом расонда, то муддате аз Ў дур шуд.

Хизматгузори Исо дар Ҷалаил.

- 14.Ва Исо бо қуввати Рӯх ба Ҷалил баргашт, ва овозаи Ў дар тамои кишвар паҳн шуд.
- 15.Ва Ў дар кунштиҳои онҳо таълим меод, ва ҳама Ўро ситоиш мекарданд.

Исо дар куншти Носира.

16. Ва ба Носира, ки дар он чо тарбия ёфта буд, омад ва аз рӯи одати Худ, рӯзи шанбе ба куништ даромад ва барои кироат бархост.
17. Ба Ў китоби Ишаъи набиро доданд; ва Ў китобро кушода, чоеро ёфт, ки чунин навишта шуда буд:
18. “Рӯҳи Худованд бар Ман аст; зеро ки Ў Маро татҳин намудааст, то ки ба мискинон башорат диҳам, ва Маро фиристодааст, то ки шикастадилонро шифо бахшам, озодиро ба асирон ва биноиро ба кӯрон мавъиза намоям, мазлумонро озод кунам”
19. “Ва соли тавачҷӯҳи Худовандро мавъиза намоям”.
20. Ва китобро пӯшонда, ба ходим дод ва нишаст; ва чашмони ҳама дар куништ ба Ў дӯхта шуда буд.
21. Ва Ў ба сухан оғоз намуда, ба онҳо гуфт: “Имрӯз ин навишта, ки шумо гӯш кардед, ба иҷро расидааст”.
22. Ва ҳама ба Ў шаҳодат медоданд, ва аз суханони файзбахше ки аз даҳонаш мебаромад, мутааҷҷиб шуда, мегуфтанд: “Оё Ў писари Юсуф нест?”
23. Ба онҳо гуфт: “Албатта, шумо ба Ман ин мақолро хоҳед гуфт:” Эй табиб! Худатро шифо бидеҳ; ҳар он чи шунидаем, ки дар Кафарнаҳум воқеъ шудааст, ин чо низ дар ватани Худ бикун” ,..
24. Ва гуфт: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳеч пайғамбаре дар зодгоҳи худ мақбул нест”.
25. Аз рӯи ҳақиқат ба шумо мегӯям: бисъёр бевазанон дар Исроил дар айёми Ильёс буданд, ки он вақт осмон се солу шаш моҳ баста шуда буд, ба тавре ки дар тамоми рӯи замин қаҳтии сахте рӯй дод,
26. Вале Ильёс назди ҳеч яке аз онҳо фиристода нашуд, балки фақат назди бевазане ба Сорфатои Сидӯн;
27. Ва бисъёр махавиён дар Исроил дар айёми Элишои набӣ буданд, вале ҳеч яке аз онҳо пок нашуд, балки фақат Наамони суръёнӣ“;
28. Тамоми аҳли куништ инро шунида, пур аз ғазаб шуданд,
29. Ва бархоста, Ўро аз шаҳр бадар карданд ва бар қуллай кӯҳе ки шахрашон бар он сохта шуда буд, бурданд, то ки Ўро ба зер афкананд;
30. Аммо Ў аз миёни онҳо гузашта, ба роҳи Худ рафт.

Исо дар Кафарнаҳум.

31. Ва ба Кафарнахум, шаҳри Чалил, омад, ва дар рӯзҳои шанбе онҳоро таълим медод.
32. Ва онҳо аз таълими Ў дар ҳайрат монданд, зеро ки каломи Ў боқудрат буд.
33. Дар куништ касе буд, ки рӯҳи деви палид дошт, ва бо овози баланд фаръед зада, гуфт:
34. „Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исои Носирӣ? Ту барои нест кардани мо омадаӣ! Ман медонам, ки Ту кистӣ, эй Қудусси Худо!“
35. Исо вайро манъ карда, гуфт: „Хомӯш шав ва аз вай берун ой!“ Ва дев ёро дар миёна афтонда, аз ў берун шуд, ва ҳеҷ осебе ба ў нарасонд.
36. Ҳама ба воҳима афтоданд, ва ба якдигар мегуфтанд: „Ин чӣ гапест, ки Ў бо қудрат ва қувват ба авроҳи палид амр мефармояд, ва онҳо берун меоянд?“
37. Ва овозаи Ў дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.

Исо модарарӯси Петрус ва бисъёр касони дигарро шифо медиҳад.

38. Ў аз куништ баромада, ба хонаи Шимъун омад; модарарӯси Шимъун ба табларзаи сахте гирифта буд; ва дар хусуси вай аз Ў илтимос карданд.
39. Ва Ў наздики вай омада, табларзаро манъ кард; ва он нест шуд. Вай дарҳол бархоста, ба парастории онҳо машғул гашт.
40. Дар вақти фурӯ рафтани офтоб ҳамаи онҳое ки беморони гирифтори касалиҳои гуногун доштанд, онҳоро назди Ў меоварданд, ва Ў ба ҳар яке аз онҳо даст гузошта, онҳоро шифо медод.
41. Девҳо низ аз бисъёр касон берун омада, бо фаръед мегуфтанд: „Ту Масеҳ Писари Худо ҳастӣ“. Аммо Ў онҳоро манъ карда, намегузошт сухан ронанд, зеро ки Масеҳ будани Ўро медонистанд.

Исо дар тамоми Яҳудо мавъиза менамояд.

42. Чун субҳ дамид, Ў берун омада, ба хилватгоҳе рафт, вале мардум Ўро кофта ёфтанд ва назди Ў омаданд, ва Ўро нигоҳ медоштанд, ки аз пешашон наравад.

43. Ба онҳо гуфт: “Ман бояд ба шаҳрҳои дигар низ аз Малакути Худо башорат диҳам, чунки барои ҳамин фиристода шудаам”.
44. Ва дар куништҳои Чалил мавъиза мекард.

БОБИ ПАНЧУМ

Моҳигирии мӯъҷизаосо.

1. Боре, вақте ки мардуми бисъёре аз ҳар тараф Ўро фишор медоданд, то ки каломи Худоро гӯш кунанд, ва Ў дар канори кӯли Қинесор истода буд,
2. Ду қайқро дид, ки дар кӯл истода буданд, ва сайёдони моҳӣ аз онҳо берун омада, тӯрҳои худро шустушӯй мекарданд.
3. Ба яке аз қайқҳо, ки аз онҳо Шимъун буд, савор шуда, аз вай хоҳиш кард, ки андаке аз соҳил дуртар ронад, ва Ў дар қайқ нишаста, мардумро таълим медод.
4. Ва ҳангоме ки суҳанаш ба поён расид, ба Шимъун гуфт: “Ба чуқуроб бирон, ва тӯрҳои худро барои сайд андозед”.
5. Шимъун дар ҷавоби Ў гуфт: “Эй Устод! Тамоми шаб заҳмат кашида, чизе нагирифтем; лекин аз рӯи суҳани Ту тӯрро меандозам”.
6. Ва онҳо чунин карданд, ва миқдори зиёди моҳиро сайд карданд, ва кам ммонда буд, ки тӯрашон қафида равад.
7. Ва ба рафикони худ, ки дар қайқи дигар буданд, ишорат карданд, ки ба ёрии онҳо биёянд; ва онҳо омада, ҳар ду қайқро пур карданд, ба тавре ки қариб буд ки зери об раванд.
8. Шимъуни Петрус, чун инро дид, пеши Исо зону зада, гуфт: “Худовандо! Аз пеши ман бирав, чунки ман шахси гуноҳкор ҳастам”.
9. Зеро ки вай ва ҳамаи ҳамроҳонаш аз ин сайди моҳиёне ки ба даст оварда буданд, дар даҳшат афтоданд.
10. Ва ҳамчунин Яқуб ва Юҳанно, писарони Забдой низ, ки шарикони Шимъун буданд. Ва Исо ба Шимъун гуфт: “Натарс; минбаъд одамонро сайд хоҳӣ кард”.
11. Ва ҳар ду қайқро ба соҳил бароварданд, ва ҳамаро тарк карда, аз ақиби Ў равона шуданд.

Исо махавиро шифо медиҳад.

12. Вақте ки Исо дар яке аз шаҳрҳо буд, марде пур аз маҳав омад, ва чун Исоро дид, рӯй ба замин ниҳода, аз Ў илтимос кард: “Худовандо! Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ”.
13. Ў дасти Худро дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: “Маҳоҳам, пок шав!” Ва дарҳол маҳав аз вай нест шуд.
14. Ва Ў ба вай таъин кард, ки ба ҳеч кас гап назанад, балки рафта худро ба коҳин нишон диҳад ва барои пок шудани худ он ҳадияро, ки Мусо фармудааст, тақдим кунад, то ба онҳо шаҳодате гардад.
15. Аммо овозаи Ў то рафт паҳн мешуд, ва шумораи зиёди мардум назди Ў чамъ- меомаданд, то ки каломашро гӯш кунанд ва аз касалиҳои худ шифо ёбанд.
16. Ва Ў ба ҷойи хилват мерафт ва дуо мегуфт.

Шифо ёфтани мафлуҷ.

17. Рӯзе аз рӯзҳо, вақте ки Ў таълим меод, ва фарисиён ва муаллимони шариат аз тамоми деҳоти Ҷалил ва аз Яҳудо ва Ерусалим омада, дар он ҷо нишаста буданд, ва қуввати Худованд дар шифо дар шифо доданааш зоҳир мешуд,
18. Инак, якчанд кас марди мафлуҷро бо бистараш бардошта оварданд, ва мехостанд вайро дароварда, пеши Ў бигузоранд,
19. Вале ба сабаби бисъёрии мардум роҳе барои даровардани вай наёфта, болои бом баромаданд ва аз миёни сафолҳои он вайро бо бистараш ба миёни хона пеши Исо поён фуруварданд.
20. Ва Ў имони онҳоро дида, гуфт: “Эй одамизод, гуноҳҳои ту омурзида шуд”.
21. Китобдонон ва фарисиён дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: “Ин кист, ки куфр мегӯяд? Ҷуз Худои ягона кист, ки гуноҳоро омурзида тавонад?”
22. Исо андешаҳои онҳоро пай бурда, дар ҷавоби онҳо гуфт: “шумо дар дили худ чӣ андешаҳо доред?”
23. Кадомаш осонтар аст: гуфтани он ки “гуноҳҳои ту омурзида шуд”, ё гуфтани он ки “барҳез ва равона шав”?
24. Лекин то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳоро дорад” - ба мафлуҷ гуфт: “Ба ту мегӯям: барҳез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав”.
25. Вай дарҳол дар пеши назари онҳо барҳост, бистари худро бардошт ва, Худоро сипоскунон, ба хонаи худ равона шуд.

26. Ва ҳама дар ҳайрат монданд, ва Худоро ҳамду сано мехонданд, ва дар ҳолате ки пур аз тарсу ҳарос буданд, мегуфтанд: “Имрӯз чизҳои аҷоиб дидем”.

Даъват кардани Матто. Исо бо бочгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад.

27. Баъд аз ин Ё берун рафта, Левӣ ном бочгиреро дид, ки дар бочгоҳ нишаста буд, ва ба вай гуфт: “Аз паи Ман биё”.

28. Вай ҳама чизро тарк карда, барҳост ва аз паи Ё равона шуд.

29. Ва Левӣ дар хонаи худ барои Ё зиёфати калоне дод, ва шумораи зиёди бочгирон ва касони дигар дар он ҷо буданд, ва онҳо бо Ё назди суфра нишастанд.

30. Китобдонон ва фарисиён норозигӣ баён намуда, ба шогирдони Ё гутанд: “Чаро шумо бо бочгирон ва гуноҳкорон мехӯред ва менӯшед?”

31. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “На тандурустон, балки беморон ба табиб ҳоҷатдоранд;

32. Ман омадам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам”.

Масъалаи Рӯзадорӣ.

33. Ба Ё гуфтанд: “Чаро шогирдони Яҳё бисёр рӯза медоранд ва дуо мегӯянд, ҳамчунин шогирдони фарисиён низ, лекин шогирдони Ту мехӯранд ва менӯшанд?”

34. Ба онҳо гуфт: “Оё метавонед аҳли кӯшкҳои никоҳро, модоме ки домод бо онҳост, ба рӯзадорӣ водор намоед?”

35. Лекин айёме хоҳад расид, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва он гоҳ, дар он айём рӯза хоҳанд дошт”.

Масалҳои дар бораи ҷома ва машк.

36. Дар айнаи ҳол ба онҳо ин масалро гуфт: “Ҳеҷ кас порчае аз ҷомаи нав гирифта, бар ҷомаи кӯҳна ямоқ намемонад; вагар на, ҳам ҷомаи навро пора мекунад, ва ҳам ямоқи нав ба ҷомаи кӯҳна мувофиқ намеояд”.

- 37., „Ва ҳеҷ кас шароби навро дар машки кўҳна намеандозад; вагар на шароби нав машкро дарида, ҳам худаш мерезад, ҳам машк талаф мешавад;
38. Лекин шароби навро дар машки нав андохтан лозим аст; дар он сурат ҳар ду маҳфуз хоҳанд монд“.
- 39., „Ва ҳеҷ кас шароби кўҳнаро нўшида, дарҳол наваширо талаб намекунад, зеро ки мегўяд: шароби кўҳна хуб аст“.

БОБИ ШАШУМ

Исо ва қоидаҳои Яҳудиён дар бораи рўзи шанбе.

1. Як рўзи шанбе чунин воқеъ шуд, ки Ў аз миёни киштзор мегузашт, ва шогирдони Ў хўшаҳоро мечинданд ва ба каф молида, мехўрданд.
2. Ва баъзе аз фарисиён ба онҳо гуфтанд: “Чаро шумо коре мекунед, ки кардани он дар шанбе раво нест?”
3. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Магар нахондаед, ки Довуд чӣ кард, ҳангоме ки худаш ва ҳамроҳонаш гурусна буданд?”
4. Чӣ гуна вай ба хонаи Худо даромада, нони тақдимро гирифта хўрд, ва ба ҳамроҳони худ низ дод, ва ҳол он ки хўрдани он раво набуд, ҷуз барои коҳинон?”
5. Ва ба онҳо гуфт: “Писари Одам оғои шанбе низ мебошад”.

Шифо ёфтани дастхушк.

6. Як рўзи шанбеи дигар Ў ба куништ даромада, таълим меод, ва дар он ҷо марде буд, ки дасти росташ хушк шуда буд.
7. Китобдонон ва фарисиён аз паи Ў мепойданд, ки шояд дар рўзи шанбе шифо диҳад, то ки айбе ба гардани Ў бор кунанд.
8. Ва Ў андешаҳои онҳоро пай бурда, ба Марди дастхушк гуфт: “Бархез ва дар миёнҷо биист”. Вай бархост ва истод.
9. Ва Исо ба онҳо гуфт: “Аз шумо мепурсам, ки дар рўзи шанбе кадом кор ҷоиз аст: некӣ кардан, ё бадӣ кардан? ҷонеро начот додан, ё ҳалок кардан?”
10. Ва ба ҳамаи онҳо назар афканда, ба он мард гуфт: “Дасти худро дароз кун”. Вай чунин кард, ва дасташ мисли дасти дигараш сиҳат шуд.
11. Аммо онҳо бисёр дарғазаб шуда, бо ҳамдигар муҳокима мекарданд, ки ба Исо чӣ кунанд.

Интихоб шудани дувоздаҳ нафар ва номҳои онҳо.

12. Дар он айём Ў барои дуо гуфтан ба фарози кўҳе баромад ва тамоми шаб ба Худо дуо гуфт.
13. Вақте ки чашми рўз кушода шуд, шогирдони Худо даъват намуда, аз онҳо дувоздаҳ нафарро интихоб кард, ва ба онҳо номи ҳавориёнро дод, ки инҳоянд:
14. Шимъўн, ки ўро Петрус номид, ва бародараш Андриёс, Яъқуб ва Юҳанно, Филипус ва Барталмо,
15. Матто ва Тумо, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Шимъўн, ки лақабаш Гаюр буд,
16. Яҳудо ибни Яъқуб ва Яҳудои Исқарьют, ки баъдтар таслимкунандаи Ў шуд.

Фаъолияти Исо то ҳудуди Яҳудо васъат меёбад.

17. Ва бо онҳо фурўд омада, бар ҷои ҳамворие истод, ва шумораи зиёди шогирдонаш ва мардум бисъёре аз тамоми Яҳудо ва Ерусалим ва аз соҳили Сўр ва Сидўм чамъ омаданд,
18. То ки каломи Ўро гўш кунанд ва аз касалиҳои худ шифо ёбанд; дар байнашон ҳамчунин гирифтори арвоҳи палид буданд; ва шифо меёфтанд.
19. Ва тамоми издиҳом саъю кўшиш мекарданд, ки Ўро ламс намоянд, чунки қуввате аз Ў берун омада, ҳамаро шифо мебахшид.

Мавъизаи Исо:

1. Аҳкоми хушбахтӣ.

20. Ва Ў ба шогирдони Худ чашм андохта, гуфт: “Хушо шумо, эй мискинон, зеро ки Малакути Худо аз они шумост.”
21. „Хушо шумо, ки ҳоло гурусна ҳастед, зеро ки сер хоҳд шуд. Хушо шумо, ки ҳоло гирён ҳастед, зеро ки хандон хоҳед шуд.
22. Хушо шумо, вақте ки мардум ба хотири Писари Одам аз шумо нафрат намоянд, ва шуморо дур кунанд, ва дашном диҳанд, ва номи шуморо ба бадӣ бароварда, рад кунанд.

23. Дар он рӯз шодӣ кунеду ба вачд биед, зеро ки мукофоти шумо дар осмон бузург аст. Падарони онҳо бо анбиё ҳамин тавр рафтор мекарданд“.

2. *Эълон кардани: вай бар ҳоли шумо!*

24. „Бар акси ин, вой бар ҳоли шумо, эй сарватдорон! Зеро ки шумо аллакай тасаллои худро ёфтаед.

25. Вой бар ҳоли шумо, эй касоне ки ҳоло сер ҳастед! Зеро ки гурусна хоҳед монд. Вой бар ҳоли шумо, эй касоне ки ҳоло хандон ҳастед, зеро ки мотам хоҳед гирифт ва гиря хоҳед кард.

26. Вой бар ҳоли шумо, вақте ки тамоми мардум шуморо таъриф кунанд. Зеро ки падарони онҳо бо анбиёи козиб ҳамин тавр рафтор карда буданд“

3. *Бартараф кардани бадӣ ба воситаи муҳаббат.*

27. Лекин ба шумо, эй шунавандагон, мегӯям: “душманони худро дӯст бидоред, ба нафраткунандагони худ некӣ кунед,

28. Барои лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед ва барои озордиҳандагони худ дуо гӯед“.

29. „Ҳар кӣ ба рухсораи ту торсакӣ занад, дигарашро низ сӯи вай бигардон; ва ҳар кӣ чомаи туро кашида гирад, дар гирифтани куртаат низ монё нашав“.

30. Ҳар кӣ аз ту чизе талаб кунад, ба вай бидех, ва ҳар кӣ чизи туро бигирад, гашта доданахро талаб накун.

31. Ва чӣ тавре аз мардум мехоҳед, ки ба шумо кунанд, шумо низ ба онҳо ҳамон тавр кунед“.

32. „Ва агар касонero дӯст доред, ки шуморо дӯст доранд, ин чӣ эҳсон аст аз ҷониби шумо? Зеро ки гуноҳкорон низ дӯстдорони худро дӯст медоранд“.

33. „Ва агар ба касоне некӣ мекунад, ки ба шумо некӣ мекунанд, ин чӣ эҳсон аст аз ҷониби шумо? Зеро ки гуноҳкорон низ чунин мекунанд“.

34. „Ва агар ба касоне қарз диҳед, ки ба гашта гирифтани аз онҳо умед доред, ин чӣ эҳсон аст аз ҷониби шумо? Зеро ки гуноҳкорон низ ба гуноҳкорон қарз медиҳанд, то ки аз онҳо ҳамон қадар гашта гиранд“.

35. „Лекин шумо душманони худро дўст бидоред, ва некӣ кунед, ва қарз диҳед, бе он ки ба талофии он умедвор шавед; ва мукофоти шумо бузург хоҳад буд, ва Писарони Ҳаққи Таоло хоҳед буд; зеро ки Ў ба носипосон ва бадон меҳрубон аст“.
36. „Пас, раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст“.

4. Ба муқобили маҳкум кардани дигарон.

37. „Доварӣ накунад, ва ба доварӣ дучор нахоҳед шуд; маҳкум накунад, ва маҳкум нахоҳед шуд, бибехшед ва бахшида хоҳед шуд“;
38. „Бидиҳед, ва ба шумо дода хоҳад шуд: ба андозаи хуби чунбонидаю фишурдашуда ва лабрес ба домани шумо хоҳанд, рехт; зеро ба кадом андоза, ки чен кунед, ба ҳамон андоза ба шумо чен карда хоҳад шуд“.
39. Ва масале ба онҳо гуфт: „Оё метавонад кўре ба кўри дигар роҳнамоӣ кунад? Оё ҳар ду дар чоҳ намеафтанд?“
40. „Шогирд аз муаллими худ авло нест. Аммо, пас аз такмил ёфтани ҳам, ҳар кас чун муаллимаш хоҳад буд“.
41. „Чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чўbero дар чашми худ дарнамеёбӣ?“
42. „Ё чӣ тавр метавонӣ ба бародари худ гўй: ”Эй бародар! иҷозат деҳ хасро аз чашми ту дур кунам”, дар сурате ки чўбро дар чашми худ намебинӣ? Эй риёкор! Аввал чўбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ дуруст хоҳӣ дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунӣ“.

5. Дар бораи ба ҷо овардани иродаи Худо.

43. „Дарахти хубе нест, ки меваи бад меоварда бошад. Ва дарахти баде нест, ки меваи хуб меоварда бошад.“
44. Зеро ки ҳар дарахт аз мевааш шинохта мешавад; чунки аз буттаи олуҷа анҷир намегиранд, ва аз мушхор ангур намечинанд“.
45. „Шахси нек аз ганчинаи неки дилаш чизи нек берун меоварад, ва шахси бад аз ганчинаи бади дилаш чизи бад берун меоварад; зеро ки даҳони вай аз пурии дил суҳан мегўяд“.

6. Масал дар бораи хонае ки бар санг бино шудааст.

46. Чаро Маро’’Худованд! Худованд!’’ мегӯед, вале он чиро ки Ман мегӯям, ба чо намеоваред?’’
47. Ҳар кӣ назди Ман биёяд ва суханони Маро бишнавад ва онҳоро ба чо оварад, ба шумо мефаҳмонам, ки вай ба кӣ монанд аст:
48. „Вай ба касе монанд аст, ки хонае месохт, ва заминро чуқур канда, таҳкурсино бар санг гузошт, ва ҳагоме ки сел омада, оби наҳр он хонаро зер кард, онро аз ҷояш ҷунбонда натавонист, ҷунки бар санг бино шуда буд.
49. Лекин ҳар кӣ бишнавад ва ба чо наоварад, ба касе монанд аст, ки хонаашро бар рӯи хок бе таҳкурсино бино кард, ва ҳангоме ки оби наҳр онро зер кард, дарҳол фуру рафт, ва харобии он хона бузург буд“.

БОБИ ҲАФТУМ

Шифо ёфтани ғуломи мирисад.

1. Вақте ки Ў ҳамаи суханони худро ба самъи мардум расонда тамом кард, ба Кафарнаҳум ворид шуд.
2. Ғуломи як мирисад, ки барояш азиз буд, касал шуда, ба ҳолати назъ расида буд.
3. Вай овозаи Исоро шунида, пирони Яҳудино назди Ў фиристод, то аз Ў илтимос кунанд, ки омада, ғуломи вайро шифо диҳад.
4. Ва онҳо назди Исо омаданд, ва аз ӯ бисёр илтимос карда, гуфтанд:“Вай сазовори он аст, ки ин корро барояш бикунӣ,
5. Зеро ки вай қавми моро дӯст медорад ва барои мо куништ иморат кард“.
6. Исо бо онҳо рафт. Ва ҳангоме ки ба наздикиҳои хона расид, мирисад дӯстонашро назди Ў фиристод, то ки ба Ў гӯянд:“Оғо! Ташвиш нақаш, зеро ман лоиқи он нестам, ки Ту зери сақфи ман биёӣ;
7. Ба ин сабаб худамро низ лоиқ надонистам ки назди Ту биёям; балки сухане бигӯ, ва ғуломи ман шифо хоҳад ёфт;
8. Зеро ки ман ҳам як фармонбар ҳастам, ва дар зери итоати худ сарбозон дорам; ба яке мегӯям :’’Бирав’’, меравад; ба дигаре мегӯям:’’Биё’’,меояд, ва ба ғуломи худ мегӯям:’’Фалон корро бикун’’, мекунад“.
9. Исо ин суханонро шунида, дар таачҷуб монд, ва ба мардуме ки аз ақиби Ў мерафтанд, рӯ гардонда гуфт:“Ба шумо мегӯям, ки Ман дар Исроил ҳам ҷунин имоне наёфтам“.

10. Ва фиристодагон ба хона баргашта, он ғуломи беморро тандуруст ёфтанд.

Исо писари бевазанро дар Ноин зинда мекунад.

11. Баъд аз он Ў ба шаҳре рафт, ки Ноин ном дорад, ва бисъер аз шогирдонаш ва шумораи зиёди мардум ҳамроҳи Ў мерафтанд.

12. Вақте ки Ў ба дарвозаи шаҳр наздик шуд, мурдаеро мебароварданд, ки писари ягонаи бевазани буд; ва мардуми бисъере аз аҳли шаҳр бо вай равона буданд.

13. Ва Худованд вайро дида, дилаш ба вай сўхт ва ба вай гуфт: “Гирья накун”.

14. Ва наздик омада, тобутро ламс намуд; тобутбардорон бозистоданд; ва Ў гуфт: “Эй ҷавон! Ба ту мегўям, бархез”.

15. Мурда сар бардошта, нишаст ва ба сухан даромад; ва Ў вайро ба модараш супурд.

16. Ва ҳамаро тарсу ҳарос фаро гирифт, ва Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд: “Пайғамбари бузурге дар миёни мо пайдо шудааст, ва Худо қавми Худо тафаккуд намудааст”.

17. Ин ақида дар бораи Ў дар тамоми Яҳудо ва дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.

18. Ва шогирдони Яҳъё ҳамаи инро ба ў хабар доданд.

Саволи Таъмиддиҳанда ва ҷавоби Исо.

19. Ва Яҳъё ду нафарро аз шогирдони худ даъват намуда, назди Исо фиристод, то ки бипурсанд: “Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?”

20. Онҳо назди Ў омада, гуфтанд: “Яҳъёи Таъмиддиҳанда моро назди Ту фиристод, то ки бипурсем: ”Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?””,

21. Дар ҳамон вақт Ў бисъер касонро аз касалиҳо ва дардҳо ва аз арвоҳи палид шифо дода ва кўрони бисъерро биной бахшида буд.

22. Ва Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Биравед ва он чи дидед ва шунидед, ва Яҳъё бигўед: кўрҳо мебинанд, шалҳо роҳ мераванд, маҳавиён пок мешаванд, карҳо мешунаванд, мурдагон эҳъё мешаванд, ба мискинон башорат дода мешавад;

23. Ва хушо касе ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтанд”.

Шаҳодати Исо дар бораи Яҳъё.

24. Ва ҳангоме ки фиристодагони Яҳъё баромада рафтанд, ба ҳама дар бораи Яҳъё ба сухан оғоз кард: “Барои дидани чӣ чиз ба биёбон рафта будед? Оё барои дидани қамише ки аз бод меларзад?”
25. Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани марде ки сару либоси нарм дар бар дорад? Аммо онҳое ки сару либоси зебо дар бар доранд ва бо айшу нӯш зиндагӣ мекунанд, дар қасрҳои подшоҳонанд.
26. Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани як набӣ? Оре, ба шумо мегӯям, ки вай аз набӣ ҳам бузургтар аст”.
27. „Вай ҳамон аст, ки дар бораи вай навишта шудааст:” Инак Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту муҳайё кунад”.
28. Зеро ки ба шумо мегӯям: аз миёни онҳое ки аз зан таваллуд ёфтаанд, ҳеч як набие бузургтар аз Яҳъёи Таъмиддиханда нест; лекин он ки дар Малакути Худо хурдтарин аст, аз вай бузургтар аст”.
29. Вақте ки тамоми мардум ва бочгироне ки бо таъмиди Яҳъё таъмид гирфта буданд, шуниданд, Худоро ҳамду сано хонданд.

Исо беақли беимониро фош мекунад.

30. Аммо фарисиён ва шариатдонон иродаи Худоро дар ҳаққи худашон рад карданд, зеро аз вай таъмид нагирифтанд.
31. Ва Худованд гуфт: “Пас одамони ин наслро ба кӣ монанд кунам? Ва онҳо ба кӣ монандӣ доранд?”
32. „Онҳо ба кӯдаконе монандӣ доранд, ки дар кӯча нишаста ва якдигарро чеғ зада, мегӯянд:” Барои шумо най навохтем, рақс накардед; барои шумо навҳагарӣ кардем, нагиристед”.
33. Зеро ки Яҳъёи Таъмиддиханда омад, ки на нон мехӯрад ва на шароб менӯшад; ва шумо мегӯед:” Вай дев дорад”.
34. Писари Одам омад, ки мехӯрад ва менӯшад, ва шумо мегӯед: “Инак Марди пурхӯр ва майгусор, ки дӯсти бочгирон ва гуноҳкорон аст”.
35. Ва ҳикмат аз тарафи ҳамаи фарзандони он тасдиқ карда шуд.

Зани гуноҳкор, ки гоноҳаш авф шуда буд, ба нишонаи миннатдорӣ Исоро бо равған татҳин мекунад.

36. Яке аз фарисиён аз Ў хоҳиш кард, ки бо вай хўрок хўрад; ва Ў ба хонаи фарисӣ даромада, назди суфра нишаст.
37. Ва инак, зане ки дар он шахр гуноҳкор буд, чун шунид, ки Ў дар хонаи фарисӣ назди суфра нишастааст, зарфи гачине бо равғани атрафшон овард;
38. Ва аз қафо назди пойҳои Ў истода, гирьякунон пойҳои Ўро бо ашки худ шуст ва бо мўйҳои сари худ хушконид, ва пойҳои Ўро бўсида, бо равғани атрафшон татҳин кард.
39. Фарисие ки Ўро таклиф карда буд, чун инро дид, дар дили худ гуфт: “Агар Ў нибӣ мебуд, медонист, ки вай кист ва чӣ гуна зан аст, ки Ўро ламс мекунад, зеро ки вай гуноҳкор аст”.
40. Исо ба ў рӯ оварда гуфт: “Эй Шимъун! ба ту чизе гуфтани ҳастам” Гуфт: “Бигўй, эй Устод”.

Масал дар бораи қарзхоҳ ва ду қарздор.

41. Исо гуфт: “Аз қарзхоҳе ду кас қарздор буданд: яке панҷсад динор ва дигаре панҷоҳ динор қарз дошт.
42. Азбаски барои адо кардан чизе надоштанд, ў ҳар ду ро бахшид. Бигўй, ки кадоме аз онҳо ўро бештар дўст хоҳанд дошт?”
43. Шимъун дар ҷавоб гуфт: “Ба гумони ман, ҳамон касе ки ба вай ў бештар бахшидааст” . Ба ў гуфт: “Дуруст фукр кардӣ”.
44. Ва ба тарафи зан рӯ гардонда, ба Шимъун гуфт: “Оё ин занро мебинӣ? Ман ба хонаи ту омадам, ва ту об барои пойҳоям надодӣ; аммо вай пойҳои Маро бо ашк шуста, бо мўйҳои сараш хушконид.
45. Ту Маро бўса накардӣ; аммо вай, аз вақти омаданим ин чониб, бўсидани пойҳои Маро бас намекунад.
46. Ту сари Маро бо равғани зайтун татҳин накардӣ; аммо вай пойҳои Маро бо равғани атрафшон татҳин кард.
47. Бинобар ин ба ту мегўям: гуноҳҳои бисъёри вай омурзида шудааст барои он ки вай муҳаббати бисъёре зоҳир намуд; вале касе ки кам омурзида шуда бошад, муҳаббати кам зоҳир намудааст”.
48. Ва Ў ба вай гуфт: “Гуноҳҳоят омурзида шудааст”.

49. Онҳое ки бо Ў назди суфра нишаста буданд, дар дили худ гуфтанд: “Ин кист, ки гуноҳхоро низ меомурзад?”.
50. Ў ба зан гуфт: “Имонат туро начот дод; ба саломатӣ бирав”.

БОБИ ҲАШТУМ

Исо дар Ҷалил мавъиза мекунад ва шифо медиҳад.

1. Баъд аз ин Ў дар шаҳрҳо ва деҳот гашта, мавъиза мекард ва Малакути Худоро башорат меод, ва бо Ў он дувоздаҳ буданд.
2. Ва ҳамчунин баъзе заноне ки Ў аз арвоҳи палид ва касалиҳо шифо дода буд: Марьям, ки Мачдалия номида мешуд, ва аз вай ҳафт дев брун рафта буд,
3. Ва Юҳона, ҳамсари Кузо, ки девонбегии Хиродус буд, ва Сусан, ва бисъёр дигарон, ки бо дороии худ ба Ў хизмат мекарданд.

Масал дар бораи коранда.

4. Вақте ки мардуми бисъёр чамъ шуданд, ва аз ҳамаи шаҳрҳо назди Ў омадан гирифтанд, Ў масале оварда, гуфт:
5. „Корандае барои коридани тухм берун рафт; ва чун тухм мепошид, қадаре дар канори роҳ афтод ва поймол шуд, ва мурғони ҳаво онро хӯрданд;
6. „Қадаре бар санглоҳ афтод ва сабзида, хушк шуд, чунки рутубае набуд;,,
7. „Қадаре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида, онро пахш карданд“;
8. „Қадаре дар хоки нағз афтод ва сабзида, сад баробар бор овард“. Инро гуфта, нидо кард: “Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!”
9. Ва шогирдонаш аз Ў пурсиданд: “Маънои ин масал чист?”
10. Гуфт: “Ба шумо донишани асрори Малакути Худо ато шудааст, лекин ба дигарон бо масалҳо сухан мегӯям, ба тавре ки онҳо нигоҳ мекунанд, вале намебинанд, ва гӯш медиҳанд, вале намефаҳманд“.
11. „Инак маънои ин масал: тухм каломи Худост.
12. Афтода дар канори роҳ касоне мебошанд, ки каломро мешунаванд, лекин баъд иблис омада, онро аз дили онҳо мерабояд, мабодо онҳо имон оварда, начот ёбанд;

13. Афтода бар санглох касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд, бо шодӣ қабул мекунанд, лекин реша надоранд, ва муддате имон доранд, ва дар вақти озмоиш ақиб мераванд;
14. Афтода дар миёни хорҳо касоне мебошанд, ки каломро мешунаванд, вале андешаҳо, сарват ва кайфу сафои зиндагӣ онҳоро пахш мекунад, ва онҳо самаре намеоваранд;
15. Ва афтода дар хоки нағз касоне мебошанд, ки каломро шунида, дар дили нек ва пок нигоҳ медоранд ва бо сабр самар меоваранд“.

Масал дар бораи шамъе ки дргиронда шудааст.

16. „Ҳеч кас шамъро даргиронда, бо зарфе онро намепӯшад, ё зери кате намегузорад, балки бар шамъдон мемонад, то ҳар кӣ дарояд, рӯшноиро бубинад.
17. Зеро ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеч чизе махфие набошад, ки маълум ва зоҳир нашавад.
18. Пас, эҳтиёт кунед, ки чӣ тавр мешунавед; зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода шавад; ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ, ки гумон мекунад дошта бошад, гирифта шавад“.

Хешовандони ҳақиқӣ бо Исо.

19. Ва модар ва бародаронаш назди Ў омаданд, вале ба сабаби бисъёрии мардум ба Ў наздик шуда натавонистанд.
20. Ва ба Ў хабар дода, гуфтанд: “Модарат ва бародаронат дар берун истодаанд, ва мехоҳанд Туро бубинанд“.
21. Дар ҷавоби онҳо гуфт: “Модарам ва бародаронам он касонанд, ки каломи Худоро мешунаванд ва ба ҷо меоваранд“.

Исо мавҷҳоро ором мекунад.

22. Рӯзе Ў бо шогирдони Худ ба қайқ савор шуд ва ба онҳо гуфт: “Ба он канори кӯл мегузарем“. Ва қайқро ронданд.
23. Дар аснои роҳ Ўро хоб бурд. Ва ногоҳ тундбоди шадиде бар кӯл бархост, ва қайқи онҳо аз об пур мешуд, ва онҳо дар хатар буданд.

24. Ва пеш омада, Ўро бедор карданд ва гуфтанд: “Устод! Устод! Ҳалок мешавем“. Ў бархоста, бод ва ғалаёни обро манъ кард, ва онҳо қатъ гардиданд, ва оромӣ барқарор шуд.
25. Ба онҳо гуфт: “Имони шумо кучост?” Онҳо бо тарсу ҳарос ва таачҷуб ба якдигар гуфтанд: “Ин кист, ки ба бодҳо ва ба об низ амр мефармояд, ва онҳо ба Ў итоат мекунанд?”

Исо дар сарзамини ҷадариён.

26. Ва онҳо ба сарзамини ҷадариён, ки дар рӯ ба рӯи Ҷалил аст, расиданд.
27. Вақте ки Ў ба соҳил баромад, марде аз аҳли он шаҳр ба Ў рӯ ба рӯ шуд, ки гирифтори девҳо буд, дер вақт боз либосе намеپӯшид, ва на дар хона, балки дар миёни қабрҳо зидагӣ мекард.
28. Ҳамин ки Исоро дид, фаръёд зада, гуфт: “Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худои Таоло? Аз Ту илтимос мекунам, ки маро азоб надихӣ!”
29. Зеро Ў ба рӯҳи палид амр фармуда буд, ки аз ин мард берун равад; чунки вай муддати дуру дароз ўро азоб меод, ба тавре ки ўро бо завлона ва занҷирҳо баста, нигоҳ медоштанд, лекин ў он бандҳоро пора мекард, ва дев ўро ба биёбонҳо меронд.
30. Исо аз вай пурсид: “Номи ту чист?” Гуфт: “Легион“, чунки девҳои бисёр ба дарунаш дромада буданд.
31. Ва онҳо аз Ў илтимос карданд, ки онҳоро амр фармуда ба ҳовия нафиристад.
32. Дар ҳамон ҷо ғалаи бузурги хукҳо дар болои кӯҳ мечарид; ва девҳо илтимос карданд, ки иҷозат диҳад ба даруни хукҳо дароянд. Ў ба онҳо иҷозат дод.
33. Ва девҳо аз он мард берун шуда, ба хукҳо даромаданд; ва он ғала аз баландӣ якбора ба кӯл ҷаста, ғарқ шуд.
34. Хукбонон ин воқеаро дида, давида рафтанду дар шаҳр ва деҳот нақл карданд.
35. Мардум барои дидани ин воқеа берун рафтанд, ва назди Исо омада, он мардро, ки аз дарунаш девҳо баромада буданд, диданд, ки либос дар тан ва ақлаш солим пеши пойҳои Исо нишастааст; ва ҳаросон шуданд.
36. Ва касоне ки воқеаро дида буданд, ба онҳо нақл карданд, ки он девона чӣ гуна шифо ёфт.

37. Ва тамоми мардуми сарзамини чадариён аз Ў илтимос карданд, ки аз пеши онҳо баромада равад, чунки тарсу ҳароси азиме онҳоро фаро гирифта буд. Ва Ў ба қайқ савор шуда, баргашт.
38. Он марде ки аз дарунаш девҳо баромада буданд, аз Ў илтимос кард, ки бо Ў бошад. Лекин Ў вайро ба хонааш фиристода, гуфт:
39. „Ба хонаи худ баргард ва он чиро, ки Худо ба ту кардааст, накл намo“ Вай равона шуда, он чиро, ки Исо ба вай карда буд, дар тамоми шаҳр мавъиза намуд.

Шифо ёфтани зан. Эҳъи духтари Ёир.

40. Вақте ки Исо баргашт, мардум Ўро пазирай карданд, чунки ҳама мунтазири Ў буданд.
41. Ва инак, марде ки Ёир ном дошт ва сардори куништ буд, омада, пеши пойҳои Исо афтод ва аз Ў илтимос кард, ки ба хонаи вай биёяд.
42. Чунки духтари ягонаи вай, ки тақрибан дувоздаҳсола буд, ба ҳолати назъ расида буд. Вақте ки Ў ба он чо мерафт, мардуми бисъёре аз ҳар тараф Ўро фишор медоданд.
43. Ва зане ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буда, тамоми дороии худро ба табибон сарф карда буд, лекин ҳеч яке вайро шифо дода натавониста буд,-
44. Аз қафо наздик шуда, домани Ўро ламс намуд, ва дарҳол хунравии вай қатъ шуд.
45. Ва Исо гуфт: “Кист, ки Маро ламс кард?” Вақте ки ҳама инкор карданд, Петрус ва онҳое ки бо Ў буданд, гуфтанд: “Эй Устод, мардум Туро ихота намуда, аз ҳар тараф фишор медиҳад, - ва Ту мегӯӣ: “Кист, ки Маро ламс кард?”.
46. Аммо Исо гуфт: “Касе Маро ламс кардааст; зеро Ман ҳис кардам, ки қуввате аз Ман берун рафт”.
47. Он зан чун дид, ки натавонист пинҳон монад, тарсонун ларзон омада, пеши Ў афтод ва дар ҳузури тамоми мардум гуфт, ки аз чӣ сабаб Ўро ламс намуд, ва чӣ гуна дарҳол шуфо ёфт.
48. Ба вай гуфт: “Духтарам! Имонат туро шифо бахшид; ба саломатӣ бирав”.
49. Ў ҳанӯз ин суҳан мегуфт, ки касе аз хонаи сардори куништ омада, гуфт: “Духтарат мурд; Устодро дигар ташвиш надех”.
50. Аммо Исо инро шунида, ба вай гуфт: “Натарс, фақат имон овар, ва ў начот хоҳад ёфт”.

51. Ва ҳангоме ки ба хона расид, чуз Петрус, Юҳанно ва Яъқуб, ва падару модари духтар, ҳеч касро даромадан намонд.
52. Ҳама барои вай гирья ва навҳа мекарданд. Вале Ё гуфт: “Гирья накунад; вай намурдааст, балки хуфта аст”.
53. Бар Ё хандиданд, зеро медонистанд, ки мурдааст.
54. Аммо Ё ҳамаро берун карда ва дасти вайро гирифта, нидо кард: “Эй духтар! Барҳез”.
55. Ва рӯҳи вай баргашт; вай дарҳол барҳост; ва Ё фармуд, ки ба вай хӯроке диҳанд.
56. Падару модари вай дар ҳайрат монданд. Ва Ё ба онҳо фармуд, ки ин воқеаро ба ҳеч кас нақл накунанд.

БОБИ НҶҲУМ

Исо дувоздаҳ шогирдонро мефиристад, то ки башорат диҳанд.

1. Он дувоздаҳро даъват намуда, бар ҳамаи девҳо, ва барои шифо додани касалиҳо ба онҳо қувват ва қудрат бахшид,
2. Ва онҳоро фиристонд, то ки Малакути Худоро мавъиза намоянд ва беморонро шифо диҳанд.
3. Ба онҳо гуфт: “Барои роҳ чизе нагиред: на асое, на тӯрбае, на ноне, на пуле; ва набояд ду пероҳан дошта бошед;
4. Ва ба ҳар хонае, ки даромадед, дар он ҷо бимонед ва аз он ҷо боз ба роҳ дароед;
5. Ва агар дар ягон ҷо шуморо қабул накунанд, вақте ки аз он шаҳр берун меравед, ғубори пойҳои худро биафшонед, то ки шаҳодате бар онҳо гардад”.
6. Онҳо рафтанд ва деҳ ба деҳ гашта, дар ҳама ҷо башорат медоданд ва шифо мебахшиданд.

Беқарориҳои Ҳиродус аз боиси Исо.

7. Вақте ки тетрарх Ҳиродус овозаи тамоми амалиёти Ёро шунавид, дар ҳайрат афтод: зеро баъзе касон мегуфтанд, ки Яҳъё аз мурдагон эҳъё шудааст;
8. Дигарон мегуфтанд, ки Ильёс зоҳир гардидааст; вале баъзеи дигарон мегуфтанд, ки яке аз анбиёи қадим эҳъё шудааст.
9. Ва Ҳиродус гуфт: “Ман сари Яҳъёро аз танаш чудо кардаам; пас, Ин кист, ки дар бораи Ё чунин гапҳоро мешунавам?” Ва мехост ки Ёро бубинад.

*Ҳаввориён бармегарданд.
Сер шудани панҷ ҳазор мард.*

10. Ҳаввориён баргашта, корҳои хуудро ба Ў нақл карданд; ва Ў онҳоро алоҳида ҳамроҳи Худ гирифта, ба ҷои хилвате рафт, ки дар қарибии Байт-Сайдо ном шаҳре буд.
11. Аммо мардум хабардор шуда, аз ақиби Ў рафтанд, ва Ў онҳоро пазиروي карда, бо онҳо дар бораи Малакути Худо сӯхбат кард ва касонро, ки ба шифо эҳтиёҷ доштанд, шифо дод.
12. Бегоҳирӯзӣ наздик буд. Он дувоздаҳ назди Ў омада, гуфтанд: “Мардумро ҷавоб деҳ, то ки ба қасаба ва деҳоти атроф рафта, манзил ва хӯрок барои худ пайдо кунанд, чунки ин ҷои мо як ҷои хилват аст”.
13. Ба онҳо гуфт: “Шумо ба онҳо хӯрок диҳед”. Гуфтанд: “Мо фақат панҷ нон ва ду моҳӣ дорем; оё рафта, барои тамоми ин мардум хӯроке бихарем?”
14. Зеро ки онҳо тақрибан панҷ ҳазор мард буданд. Лекин Ў ба шогирдони Худ гуфт: “Онҳоро даста - даста панҷоҳнафарӣ шинонд”.
15. Ва чунин карданд, ва ҳамаро шинонданд.
16. Ва Ў панҷ нон ва ду моҳиро гирифта ва ба осмон нигариста, онҳоро баракат дод ва пора карда, ба шогирдонаш дод, то пеши мардум гузоранд.
17. Ҳама хӯрданду сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд.

Мардум ва шогирдон Исоро кӣ мегӯянд.

18. Боре, вақте ки Ў дар ҷои хилвате дуо мегуфт, ва шогирдонаш бо Ў буданд, Ў аз онҳо пурсид: “Мардум Маро кӣ мегӯянд?”
19. Дар ҷавоб гуфтанд: “Баъзе мегӯянд, ки Яҳъёи Таъмиддиҳандай; баъзе мегӯянд, ки Ильёсӣ; ва баъзе мегӯянд, ки яке аз анбиёи қадим эҳъё шудааст”.
20. Аз онҳо пурсид: “Шумо Маро кӣ мегӯед?” Петрус дар ҷавоб гуфт: “Масеҳи Худо”.
21. Ва Ў ба онҳо фармони қатъӣ дод, ки онро ба касе нагӯянд;

Исо дар бораи мамоти Худ ва эҳъёи Худ суҳан меронад.

22. Ва гуфт, ки Писари Одам бояд бисъёр азоб кашад ва аз тарафи пирон, ва саркоҳинон ва китобдонон рад карда ва кушта шавад, ва дар рӯзи сеюм эҳёе шавад.

Исоро чӣ гуна пайравӣ бояд кард?

23. Ва ба ҳама гуфт: “Агар касе хоҳад аз ақби Ман биёяд, бояд хештанро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд;

24. Зеро ҳар кӣ чони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ чони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро мераҳонад;

25. Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст оварад, лекин худро талаф кунад, ё ки ба худ зиён расонад?

26. Зеро ҳар кӣ аз Ман ва аз суханони Ман шарм кунад, Писари Одам, ҳангоме ки дар ҷалоли Худ ва дар ҷалоли Падар ва фариштагони муқаддас меояд, аз вай шарм хоҳад кард“;

Дигаргун шудани Худованд.

27. „Ба ростӣ ба шумо мегӯям: баъзе, ки дар ин ҷо истодаанд, то Малакути Худоро набинанд, зоиқан маргро нахоҳанд чашид“.

28. Баъд аз ин гапҳо тақрибан ҳашт рӯз гузашта буд, ки Петрус, Юҳанно ва Яъқубро бо Худ гирифта, ба кӯҳе барои дуо гуфтан баромад.

29. Ва ҳангоме ки дуо мегуфт, чехраи Ӯ дигаргун шуд, ва либосаш сафеди дурахшон гардид.

30. Ва инак, ду мард бо Ӯ гуфтугӯ мекарданд, ки Мусо ва Ильёс буданд:

31. Онҳо дар ҷалоле зоҳир гардида, дар бораи оқибати Ӯ, ки бояд дар Ерусалим ба амал ояд, сухан меронданд.

32. Аммо Петрус ва онҳоеро ки бо Ӯ буданд, хоб рабуда буд; ва ҳангоме ки бедор шуданд, ҷалоли Ӯро, ва он ду мардро, ки бо Ӯ истода буданд, диданд.

33. Вақте ки Мусо ва Ильёс аз пеши Ӯ мерафтанд, Петрус ба Исо гуфт: “Эй Устод! Дар ин ҷо будани некӯст; пас се чодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Ильёс“, ва намедонист, чӣ мегӯяд.

34. Ҳанӯз вай ин суханонро мегуфт, абре пайдо шуда, бар онҳо соя андохт; ва чун дохили абр шуданд, ба ҳарос афтоданд.
35. Ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: “Ин аст Писари Маҳбуби Ман; Ўро бишнавед”.
36. Ва овоз баромадан замон, Исо танҳо монд. Ва онҳо лаб фурӯ бастанд ва он чи дида буданд, ба ҳеч кас дар он айём гап назаданд.

Шифо ёфтани девона.

37. Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз кӯҳ фуромаданд, мардumi бисъёре Ўро пешвоз гирифтанд.
38. Ва инак марде аз байни мардум фаръёд зада, гуфт: “Эй Устод! Аз Ту илтимос мекунам, ки ба писари ман як назар андозӣ, чунки вай фрзанди ягонаи ман аст:
39. Рӯхе ўро мегирад, ва ў ногаҳон наъра мазанад, ва сахт печутоб мехӯрад, ба тавре ки кафк аз даҳонаш мебарояд; ва ўро тамоман беҳолу бемадор карда, базӯр аз ў даст мекашад;
40. Аз шогирдони Ту илтимос кардам, ки онро берун кунанд, лекин натавонистанд”.
41. Исо дар ҷавоб гуфт: “Эй насли беимон ва качрафтор, то ба кай бо шумо бошам ва шуморо тоқат кунам? Писаратро ин ҷо биёр”.
42. Вақте ки вай наздик меомад, дев вайро ба замин ғалтонда, сахт печутоб дод; аммо Исо рӯҳи палидро мазаммат намуд, ва писарро шифо дода, ба падараш супурд.
43. Ва ҳама аз бузургии Худо дар ҳайрат монданд. Ва ҳангоме ки ҳама аз ҳамаи кардаҳои Исо таачҷуб менамуданд, Ў ба шогидони Худ гуфт:

Исо бори дуҷум дар бораи мамоти Худ сухан меронад.

44. Ин суханонро дар гӯши худ ҷо кунед: Писари Одам ба дасти одамон таслим карда хоҳад шуд”.
45. Лекин онҳо он суханонро нафаҳмиданд, ва он аз онҳо пӯшида монд, ба тавре ки онро дарк накарданд; ва тарсиданд, ки дар бораи ин сухан аз Ў бипурсанд.

Ба муқобили Иззатталабии шогирдон.

46. Ва дар майнаи онҳо фикре омад, ки кадоме аз онҳо бузургтар аст.
47. Исо андешаи дили онҳоро даръёфта, кўдакero гирифту пеши Худ ба по гузошт.
48. Ва ба онҳо гуфт: “Ҳар кӣ ин кўдакро ба исми Ман қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул мекунад, Фиристодаи Маро қабул мекунад; зеро ҳар кӣ дар байни шумо аз ҳама хурдтар аст, вай бузургтар хоҳад буд”.

Раишки сохтаи шогирдон.

49. Дар айнаи ҳол Юҳанно гуфт: “Эй Устод! Мо касеро дидем, ки ба исми Ту девҳоро берун мекард, ва ўро манъ кардем, чунки ў хамроҳи мо намегардад”.
50. Исо ба вай гуфт: “Манъ накунад, зеро ҳар кӣ зидди шумо нест, вай тарафдори шумост”.

Сомариён Исоро пазирой намекунанд.

51. Ва чун айёми сууди Ў наздик мешуд, Ў азми сафари Ерусалим кард;
52. Ва қосидонро пешопеши Худ фиристод; ва онҳо рафта, воридаи як қасабаи сомариён шуданд, то ки барои Ў тадорук кунанд:
53. Аммо Ўро пазирой накарданд, зеро ки Ў рўй ба ҷониби Ерусалим ниҳода буд.
54. Шогирдони Ў Яъқуб ва Юҳанно инро дида, гуфтанд: “Худовандо! Оё мехоҳӣ бигўем, ки оташе аз осмон омада, онҳоро маҳв намояд, чунон ки Ильёс карда буд?”
55. Аммо Ў рў гардонда, онҳоро манъ кард ва гуфт: “Намедонед, ки шумо ба кадом рўҳ мансуб ҳастед”;
56. Зеро ки Писари Одам на барои нобуд кардани ҷонҳои одамон, балки барои наҷот додани онҳо омадааст”. Ва ба қасабаи дигаре рафтанд.

Ҷиддияти пайравӣ кардан ба Исо.

57. Ва ҳангоме ки онҳо дар роҳ буданд, шахсе ба Ў гуфт: “Худовандо! Ҳар ҷо ки равӣ, Туро пайравӣ хоҳам кард”.

58. Исо ба вай гуфт: “Рўбоҳон лона ва мурғони ҳаво ошъёна доранд; лекин Писари Одам ҷое надорад, ки сар ниҳад”.
59. Ба дигаре гуфт: “Маро пайравӣ кун”. Вай гуфт: “Худовандо! Ба ман иҷозат деҳ, ки рафта, аввал падари худро дафн кунам”.
60. Лекин Исо ба вай гуфт: “Бигзор, ки мурдагон мурдагони худро дафн кунанд: аммо ту рафта, аз Малакути Худо башорат деҳ”.
61. Боз шахси дигаре гуфт: “Худовандо! Туро пайравӣ хоҳам кард, лекин аввал ба ман иҷозат деҳ, ки бо аҳли хонаи худ хайрухуш кунам”.
62. Лекин Исо ба вай гуфт: “Касе ки дасташро болои амоч монда бошад ва ба ақиб нигоҳ кунад, ба Малакути Худо лоиқ нест”.

БОБИ ДАҲУМ

Исо ҳафтад шогирдонро мефиристад, то ки башорат диҳанд. Нубувват дар бораи кори миссионерӣ.

1. Баъд аз ин, Худованд боз ҳафтад нафари дигарро баргузид, ва онҳоро ҷуфт - ҷуфт пешопеши Худ ба ҳар шахр ва ҷое ки Худаш рафтани буд, фиристонд,
2. Ва ба онҳо гуфт: “Дарав бисъёр аст, лекин коргарон кам; пас, шумо аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарави Худ коргар фиристонад”.
3. „Биравед! Инак, шуморо монанди баррагон миёни гургон мефиристам.
4. Ҳеч ҳамъёне, тўрбае ва чоруке бо худ набаред, ва ба ҳеч кас дар роҳ салом нагўед.
5. Ба ҳар хонае ки мебароед, аввал гўед: “Салом бар ин хона бод!”
6. Агар дар он ҷо писари осоиштагӣ бошад, саломи шумо бар вай қарор мегирад; вагарна, сўи шумо бармегардад;
7. Дар ҳамон хона бимонед ва аз он чи доранд, бихўред ва бинўшед; зеро ки меҳнаткаш сазовори музди худ аст. Аз хона ба хона нагузаред.
8. Агар дар шахре ки мебароед, шуморо қабул кунанд, аз он чи пеши шумо мемонанд, бихўрд;
9. Ва беморонеро, ки дар он ҷо ҳастанд, шифо диҳед, ва ба онҳо бигўед: “Малакути Худо ба шумо наздик аст”.
10. Ва агар дар шахре ки мебароед, шуморо қабул накунанд, ба кўчаҳои он баромада, гўед:

11. „Ҳатто ғубореро, ки аз шаҳри шумо бар мо нишастааст, бар шумо меафшонем; лекин бидонед, ки Малакути Худо ба шумо наздик аст“.
12. Ба шумо мегӯям, ки ҳолати Садӯм дар он рӯз аз ҳолати он шаҳр сабуктар хоҳад буд“.

Исо дар шаҳрҳо доварӣ Эълон мекунад.

13. „Вой бар ҳоли ту, эй Кӯрозин! Вой бар ҳоли ту, эй Байт - Сайдо! Зеро, агар мӯъҷизоте ки дар шумо зоҳир шуд, дар Сӯр ва Сидӯн зоҳир мешуд, кайҳо палоспӯш ва хокистарнишин шуда, тавба мекарданд;
14. Лекин дар рӯзи доварӣ ҳолати Сӯр ва Сидӯн аз ҳолати шумо сабуктар хоҳад шуд.
15. Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки сар ба осмон афрохтай, ба дӯзах сарнагун хоҳӣ шуд“.
16. „Ҳар кӣ шуморо шунавад, Маро мешунавад, ва ҳар кӣ шуморо рад кунад, Маро рад мекунад; ва ҳар кӣ Маро рад кунад, Фиристодаи Маро рад мекунад“.

Баргаштани ҳафтад нафар.

17. Он ҳафтад бо шодмонӣ баргашта, гуфтанд: „Худовандо! Девҳо низ бо зикри исми Ту ба мо итоат мекунанд“.
18. Ба онҳо гуфт: „Ман шайтонро мисли барқ аз осмон афтонда дидам;
19. Инак, ба шумо қудрат медиҳам, ки морон ва каждумон ва тамоми қуввати душманро поймол кунед, ва ҳеҷ чиз ба шумо зарар нахоҳад расонд;
20. Аммо аз он шод нашавед, ки арвоҳ ба шумо итоат мекунанд; балки аз он шод бошед, ки номҳои шумо дар осмон навишта шудааст“.

Ҷалол додани Падар.

21. Дар ҳамон соат Исо аз Рӯҳулқудс ба вачд омада, гуфт: „Туро эй Падар, эй Худованди осмон ва замин ситоиш мекунам, ки ин чизҳоро аз хирадмандон ва оқилон пинҳон доштӣ ва ба кӯдакон

ошкор кардӣ; оре, эй Падар! Зеро ки ҳусни таваҷҷуҳи Ти чунин буд“.

22. Ва ба шогирдон рӯй оварда гуфт: “Ҳама чизро Падарам ба Ман супурдааст; ва ҳеч кас чуз Падар намедонад, ки Писар кист; ва ҳеч кас намедонад, ки Падар кист, чуз Писар ва касе ки Писар бихоҳад ба вай ошкор кунад“
23. Ва алоҳида ба шогирдони Худ рӯй оварда, гуфт: “Хушо чашмоне ки он чиро, ки шумо дида истодаед, мебинад!“.
24. „Зеро ки ба шумо мегӯям, ки бисе анбиё ва подшоҳон мехостанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, ва надиданд, ва он чиро, ки шумо мешунавед, бинаванд, ва нашуниданд“.

Шариатдон Исоро Озмоиш мекунад.

25. Ва инак, як шариатдон бархост ва Ёро озмуданӣ шуда, гуфт: “Эй Устод! Чӣ кунам, ки вариси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?“
26. Ба вай гуфт: “Дар Таврот чӣ навишта шудааст? Ва ту чӣ тавр мехонӣ?“
27. Дар ҷавоб гуфт: “Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту ва бо тамоми хуши ту дӯст бидор, ва ёри худро мисли худ дӯст бидор“.
28. Ба вай гуфт: “Дуруст ҷавоб додӣ; чунин бикун ва хоҳӣ зист“.
29. Вале вай, ки мехост худро сафед кунад, ба Исо гуфт: “Пас ёри ман кист?“

Масал дар бораи сомари некдил.

30. Исо дар ҷавоб гуфт: “Як мард, ки аз Ерусалим ба Ерихӯ мерафт, ба дасти дуздон афтод; онҳо либосаҷро кашиданд, ёро маҷрӯҳ карданд ва дар ҳолати ниммурда партофта рафтанд.
31. Тасодуфан коҳине аз он роҳ равона буд, ва ёро дида, аз пешаш гузашта рафт.
32. Ҳамчунин марде аз сибти Левӣ, ки дар он ҷо роҳгузар буд, наздик омада, ёро дид ва аз пешаш гузашта рафт.
33. Аммо як шахси сомарӣ, ки аз он роҳ мегузашт, ба ӯ дучор шуда ва аҳволи ёро дида, дилаш сӯхт,
34. Ва наздик омада, ба захмҳои ӯ равған ва шароб рехту ҷароҳатбандӣ кард, ва ёро ба маркаби худ савор карда, ба корвонсарое овард ва ба ӯ ғамхорӣ намуд;

35. Ва фардои он, пеш аз рафтаниш, ду динор бароварда, ба соҳиби корвонсарой дод ва ба вай гуфт: “Ба ин мард нигоҳубин бикун; ва агар аз ин зиёд харҷ кунӣ, ҳангоми баргаштанам ба ту хоҳам дод”.
36. Пас, ба фикри ту “Қадоме аз ин се нафар ёри он марде буд, ки ба дасти дудон афтод?”.
37. Гуфр: “Ҳамон ки ба ӯ марҳамат кард”. Исо ба вай гуфт: “Бирав, ва ту низ чунин букун”.

Хизматгузори Марто ва Марьям.

38. Ва дар аснои роҳ Ӯ вориди қасабае шуд, ва зане ки Марто ном дошт, Ӯро дар хонаи худ пазирой намуд;
39. Вай Марьям ном хоҳаре дошт, ки пеши пойҳои Исо нишаста, каломи Ӯро гӯш мекард.
40. Лекин Марто ба хизматгузорӣ банд буд, ва наздик омада, гуфт: “Худовандо! Оё Туро парвоя нест, ки хоҳарам маро во гузошааст, ки танҳо хизмат кунам? Ба вай бигӯй, ки ба ман ёрдам диҳад”.
41. Худованд дар ҷавоби вай гуфт: “Марто! Марто! Ту дар хусуси чизҳои бисёр ғамхори ва давутоз мекунӣ.
42. Аммо фақат як чиз лозим аст. Марьям қисмати некӯро баргузидааст, ки он аз вай кашида гирифта намешавад”.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Исо ба шогирдон дуо гуфтанро таълим медиҳад.

1. Рӯзе Ӯ дар ҷое дуо мегуфт, ва ҳангоме ки тамои кард, яке аз шогирдонаш ба Ӯ гуфт: “Худовандо! Дуо гуфтанро ба мо ёд деҳ, чунон ки Яҳёё низ ба шогирдонаш ёд додааст”.
2. Ба онҳо гуфт: „Вақте ки дуо мегӯед, чунин бигӯед:” Эй Падари мо, ки дар осмонӣ! Исми Ту муқаддас бод; Малакути Ту биёяд; иродаи Ту, чунон ки дар осмон аст, дар замин ҳам ба амал ояд;
3. Ризку рӯзии моро ҳар рӯз ба мо бидеҳ;
4. Ва гуноҳҳои моро биомурз, зеро ки мо низ ба ҳар қарздори мо мебахшем; ва моро ба озмоиш дучор накун, балки моро аз иблис раҳой деҳ”.

Масал дар бораи дӯсти шилқин.

5. Ва ба онҳо гуфт:“Фаразан, яке аз шумо, ки дўст дошта бошад, нисфи шаб пеши ӯ омада, гўяд:”Эй дўст! Ба ман се то нон қарз деҳ,
6. Зеро ки як дўстам аз роҳ назди ман даромадааст, ва ман чизе надорам, ки пешаш бимонам”;
7. Ва ӯ аз дарун дар ҷавоби вай гўяд:”Маро ташвиш надох; дари хонаам баста, ва бачаҳоям бо ман дар ҷогаҳ хобиданд; наметавонам бархоста, ба ту чизе диҳам”;
8. Ба шумо мегўям, ки ҳар чанд аз рӯи дўсти бархоста ба вай надихад ҳам, лекин ба сабаби шилқинии вай бархоста, ҳар қадар, ки пурсад, ба вай хоҳад дод“.
9. „Ва Ман ба шумо мегўям: биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; бичўед, хоҳед ёфт; дарро бикўбед, он ба рўятон кушода хоҳад шуд;
10. Зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ бичўяд, меёбад, ва ҳар кӣ дарро бикўбад, он ба рўяш кушода мешавад“.

Масал дар бораи падари некдил.

11. Ва кист аз шумо, ки падар бошад, ва писараш аз ӯ нон биталабад, ва санге ба вай бидихад? Ё моҳӣ биталабад, ва ӯ ва ҷои моҳӣ, море ба вай бидихад?
12. Ё, агар тухме биталабад, каждуме ба вай бидихад?
13. Пас, агар шумо, ки шарир ҳастед, ба фарзандони худ додани инъомҳои некро медониста бошед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, чанд маротиба зиёдтар ба онҳое ки аз Ӯ металабанд, Рўхулқудсро хоҳад дод“.

Исоро айбдор намуда, мегўянд, ки Ӯ девҳоро ба воситаи Баал- Забул берун мекунад.

14. Боре Ӯ як девро, ки гунг буд, берун кард; ва ҳангоме ки дев берун шуд, гунг ба гап даромад, ва мардум дар ҳайрат монданд.
15. Лекин баъзе аз онҳо гуфтанд:“Ӯ девҳоро ба воситаи Баал- Забул, калони девҳо, берун мекунад“.
16. Ва дигарон, озмуданӣ шуда, аз Ӯ аломати осмонӣ талаб мекарданд.

17. Вале Ў фикру хаёли онҳоро даръёфта, ба онҳо гуфт: “Ҳар салтанате ки бар зидди худ аз ҳам чудо шавад, рӯ ба харобӣ меоварад, ва ҳар хонае ки аз ҳам чудо шавад, фуру меғалтад.
18. Ва агар шайтон низ аз ҳам чудо шавад, салтанати вай чӣ гуна устувор истода метавонад? Зеро шумо мегӯед, ки Ман девҳоро ба воситаи Баал- Забул берун мекунам.
19. Агар Ман девҳоро ба воситаи Баал- Забул берун мекарда бошам, писарони шумо онҳоро ба воситаи кӣ берун мекунанд? Бинобар ин онҳо довари шумо хоҳанд шуд.
20. Лекин агар Ман девҳоро бо ангушти Худо берун мекарда бошам, пас Малакути Худо ба шумо омада расидааст.
21. Вақте ки Марди пурзӯр хонаи худро бо яроқ нигоҳбинӣ мекунад, дороии вай дар амон аст,
22. Вале вақте ки шахси аз вай пурзӯртар ба вай ҳучум карда, ғолиб мебарояд, он гоҳ тамоми яроқи вайро ки ба он умед баста буд, кашида мегирад ва дороии вайро ба тороч медиҳад“.
23. „Ҳар кӣ бо Ман нест, ба Ман муқобил аст; ва ҳар кӣ бо Ман чамъ намекунад, вай пароканда мекунад“.

Баргаштани рӯҳи палид.

24. Вақте ки рӯҳи палид аз одам берун меояд, дар ҷустуҷӯи роҳат дар ҷойҳои беоб гардиш мекунад ва, чун наёфт, мегӯяд: “Ба хонаи худ, ки аз он берун омадам, бармегардам“.
25. „Ва гашта омада, онро ҷорӯбзада ва ороста меёбад;
26. Он гоҳ рафта, ҳафт рӯҳи дигари аз худаш бадтарро ҳамроҳи худ меоварад, ва дохил шуда дар он ҷо зиндагӣ мекунанд; ва анҷоми он шахс бадтар аз аввалаш мешавад“.

Зан модари Исоро ҷалол медиҳад Ҷавоби Исо.

27. Ҳангоме ки Ў ин суханонро мегуфт, як зан аз байни мардум овозагро баланд карда, ба Ў гуфт: “Хушо шикаме ки Туро ҳамл кардааст, ва пистонҳое ки Туро шир додааст!“
28. Лекин Ў гуфт: “Хушо онҳое ки каломи Худоро мешунаванд ва онро риоя мекунанд“.

Мардум аломати осмонӣ металабанд.

29. Вақте ки мардум бештар чамъ омадан гирифтанд, Ў ба сухан оғоз карда, гуфт: “Ин насл насли шарир аст; вай аломате металабад, ва ба вай чуз аломати Юнуси набӣ, аломате дода нахоҳад шуд;
30. Зеро, чунон ки Юнус аломате барои мардуми Ниневе буд, ҳамчунин Писари Одам низ барои ин насл хоҳад буд”.
31. Маликаи Чануб дар рӯзи доварӣ бо мардуми ин насл бархоста, онҳоро маҳкум хоҳад кард, зеро ки вай барои шунидани ҳикмати Сулаймон аз ақсои замин омада буд; ва инак, дар ин ҷо аз Сулаймон бузургтар аст”.
32. „Мардуми Ниневе дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳад кард, зеро ки онҳо аз мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, дар ин ҷо аз Юнус бузург аст”.

Масал дар бораи шамъе ки даргиронда шудааст.

33. „Ҳеч кас шамъро даргиронда, дар ҷои ниҳоне ё дар зери зарфе намегузорад, балки бар шамъдон мегузорад, то онҳое ки ба хона мадароянд, рӯшноиро бубинанд.
34. Чароғи бадан чашм аст; пас, агар чашмат солим бошад, тамоми баданат низ равшан хоҳад буд; аммо агар хира бошад, баданат низ торик хоҳад буд”.
35. Пас, ҳазар намо: мабодо нуре ки дар туст, зулмот бошад.
36. Вале агар баданат комилан равшан буда, ҳеч як қисми торики надошта бошад, он тамоман нуронӣ хоҳад буд, ба монанди он ки чароғе бо дурахши худ туро мунаввар карда бошад.

Исо фарисиёнро маҳкум мекунад.

37. Вақте ки Ў ин суханонро гуфт, як фарисӣ Ўро ба хонаи худ барои хӯрок таклиф кард; Ў омада, назди суфра нишаст.
38. Фарисӣ чун дид, ки Ў пеш аз хӯрок даст нашуст, мутааҷҷиб шуд.
39. Лекин Худованд ба вай гуфт: “Ҳоло шумо, эй фарисиён, беруни пиёла ва табақро тоза мекунед, аммо даруни шумо аз дуддӣ ва шарорат пур аст.
40. Эй беақлон! Оё Ҳамон ки берунро офаридааст, дарунро низ наофаридааст?
41. Беҳтар аст, ки аз он чи доред, садақа диҳед, он гоҳ ҳама чиз барои шумо тоза хоҳад буд.

42. Аммо вой баар ҳоли шумо, эй фарисиён, ки аз наъно, садоб ва ҳар навъ сабзавот ушр медиҳед, вале ба адолат ва муҳаббати Худо безътиной макунед; мебоист онҳоро ба ҷо оварда, инҳоро низ тарк намекардед.
43. Вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён, ки дӯст медоред дар куништҳо болонишин бошед ва дар кўчаю бозорҳо салому тарикҳо бишнавед.
44. Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фирисиёни риёкор, ки шумо ба қабрҳои аз назар пинҳон монанд ҳастед, ки мардум дар болои онҳо роҳ мераванд ва инро намедонанд“.

Исо шариатдонро маҳкум мекунад.

45. Дар ҷавоб яке аз шариатдонон ба Ё гуфт: “Эй Устод! Бо ин суханонат моро низ таҳқир мекунӣ“.
46. Аммо Ё гуфт: “Вой бар ҳоли шумо низ, эй шариатдонон, ки борҳои душворро бар дӯши мардум мегузored, лекин худатон як ангуштро ҳам ба он борҳо намерасонед.
47. Вой бар ҳоли шумо, ки мақбараҳои анбиёро бино мекунед, ва ҳол он ки падарони шумо онҳоро куштаанд;
48. Бо ҳамин шумо шохид ва шарикӣ аъмоли падарони худ мегардед, зеро ки онҳо анбиёро куштанд, ва шумо мақбарахошонро бино мекунед“.
49. Барои ҳамин ҳам ҳикмати Худо гуфтааст: “Ба наздашон анбиё ва ҳаввориёро мефиристам, ва аз онҳо баъзеро хоҳанд кушт, ва баъзеро таъқиб хоҳанд кард;
50. То ки хуни тамоми анбиё, ки аз аввали офариниши ҷаҳон рехта шудааст, ба гардани ин насл гузошта шавад:
51. Аз хуни Ҳобил то хуни Закарьё, ки дар миёни қурбонгоҳ ва маъбад кушта шудааст“. Оре, ба шумо мегӯям, ки он ба гардани ин насл гузошта хоҳад шуд.
52. „Вой бар ҳоли шумо, эй шариатдонон, ки шумо калиди донишро гирифтаед, худатон надаромадед, ва ба онҳое ки даромадан хостанд, монё шудед“
53. Вақте ки Ё ин суханонро ба онҳо мегуфт, китобдонон ва фирисиён бошиддат Ёро фишор дода, боз бисёр чизҳо аз Ё пурсидан гирифтанд.
54. Ва мунтазир буданд, то ки аз забонаш чизе бишнаванду Ёро айбдор кунанд.

БОБИ ДУВОЗДАХУМ

Огоҳонидан аз риёкориши фарисиён. Тарғиби эътирофи ҷасуруна.

1. Дар ин миён, вақте ки ҳазорон одамон чамъ омаданд, ба тавре ки якдигарро фишор медоданд, Ў ба сухан оғоз намуда, аввал ба шогирдони Худ гуфт: “Аз хамиртуруши фарисиён, ки риёкорист, ҳазар кунед”.
2. Ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеч чизи махфие нест, ки маълум нашавад.
3. Бинобар ин, он чи шумо дар торикӣ гуфтаед, дар рӯшноӣ шунида хоҳад шудм, ва он чи шумо дар хона ба гӯш гуфтаед, дар болои бомҳо эълон карда хоҳад шуд.
4. Ва Ман ба шумо эй дӯстонам, мегӯям: аз кушандагони ҷисм, ки қодир нестанд баъд аз он ягон кори дигаре бикунанд, натарсед.
5. Лекин ба шумо нишон медиҳам, ки аз кӣ тарсидан лозим аст: аз Ў ҳаросон бошед, ки баъд аз куштан қодир аст ба дӯзах андозад; оре, ба шумо мегӯям, ки аз Ў тарсед.
6. Оё панҷ гунчишк ба ду фулус фурухта намешавад? Ва ягонтои онҳо аз назари Худо намеафтад.
7. Ва ҳатто ҳамаи мӯйҳои сари шумо шумурда шудааст. Пас, натарсед: шумо аз бисёр гунчишкон бартарӣ доред.
8. Ва Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Писари Одам низ вайро дар назди фариштагони Худо эътироф хоҳад кард.
9. Лекин ҳар кӣ Маро дар назди мардун инкор кунад, вай дар назди фариштагон инкор карда хоҳад шуд.
10. Ва ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, ба вай омурзида мешавад; лекин ҳар кӣ ба зидди Рӯҳулқудс куфр гӯяд, ба вай омурзида нахоҳад шуд.
11. Ҳар гоҳ шуморо ба куништҳо ва назди сардорон ва ҳокимон баранд, андеша накунед, ки чӣ гуна ё чӣ ҷавобе бояд бидиҳед ва ё чӣ сухане бояд бигӯед;
12. Зеро ки дар он соат Рӯҳулқудс шуморо таълим хоҳад дод, ки чӣ бояд гуфт”.

Огоҳонидан аз тамаъкорӣ.

13. Шахсе аз миёни мардум ба Ў гуфт: “Эй Устод! Ба бародарам бигўй, ки меросро бо ман тақсим кунад”.
14. Ба вай гуфт: “Эй одамизод, кӣ Маро бар шумо қозӣ ё ҳақим Кардааст?”
15. Ва ба онҳо гуфт: “Зинҳор, аз тамаъкорӣ ҳазар кунед, зеро ки ҳаёти одам ба фаровонии дороии вай вобаста нест”.

Масал дар бораи сарватдори беақл.

16. Ва масале ба онҳо гуфт: “Киштзори як марди сарватдор ҳосили фаровоне овард;
17. Ва дар дили худ андеша карда гуфт: “Чӣ кунам, модоме ки барои анбор кардани ҳосилоти худ чое надорам?”
18. Ва гуфт: “Чунин мекунам: анборҳои худро вайрон карда, калонтарашро бино мекунам, ва дар он ҷо тамоми ғалладона ва тамоми дороии худро ҷамъ меоварам.
19. Ва ба ҷони худ мегўям: Эй ҷони ман! Дороии бисёре барои ҷандин сол дорӣ: фароғат кун, бихўр, бинўш ва димоғҷоқӣ кун”.
20. Вале Худо ба вай гуфт: “Эй нодон! Худи имшаб ҷонатро аз ту талаб мекунад; пас, он чи захира кардӣ, насиби кӣ мешавад?”
21. „Чунин аст ҳоли касе ки барои худ ганҷҳо ғун мекунад, вале пеши Худо сарвате надорад”.

Ғамхори сохта ва дуруст.

22. Ва Ў ба шогирдонаш гуфт: “Бинобар ин ба шумо мегўям: барои ҳаёти худ ғамхори накунад, ки чӣ бихўред, низ барои ҷисми худ, ки чӣ бипўшед:
23. Ҳаёт аз хўрок ва ҷисм аз пўшок муҳимтар аст.
24. Ба зоғон нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд; На ганҷинае доранд, на анборе, ва Худо ба онҳо рўзӣ мерасонад; пас шумо аз парандагон чӣ қадар бештар арзанда ҳастед!”
25. Ва кист ки аз шумо, ки бо ғамхори худ қоматашро як зироъ баланд карда тавонад?
26. Пас, агар шумо аз ўҳдаи чунин кори хурдтарин баромада натавонед, чаро ба дигараш ғамхори мекунад?
27. Ба савсанҳо назар кунед, ки чӣ гуна нашъунамо меёбанд: на меҳнат мекунад ва на мересанд; лекин ба шумо мегўям, ки

Сулаймон ҳам бо тамоми чалоли худ чун яке аз онҳо либос напӯшидааст

28. Пас, агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр андохта мешавад, чунин бипӯшонад, шуморо эй сустимонҳо, чӣ қадар аз он беҳтар пӯшонда метавонад.
29. Ва шумо дар чустучӯи он набошед, ки чӣ бихӯред ё чи бипӯшед, аз ғам осуда бошед.
30. Чунки қавми ҷаҳон дар чустучӯи ҳамаи ин чизҳо мебошанд; лекин Падари шумо медонад, ки шумо ба ин чизҳо эҳтиёҷ доред;
31. Балки Малакути Худоро биталабед, ва ҳамаи ин ба шумо илова хоҳад шуд.
32. Натарс, эй рамаи худр! Зеро ки Падари шумо тавачҷӯх намудааст, ки Малакутро ба шумо ато кунад.
33. Дороии худро бифрӯшед ва садақа диҳед. Барои худ ҳамъёнҳои кӯҳнашаванда, ганчи бепоён дар осмон муҳайё созед, ки дузд ба он наздик намешавад, ва куя онро наметананд;
34. Зеро ҳар чӣ, ганчи шумост, дили шумо низ дар он чӣ хоҳад буд.

Дар бораи интизорӣ ба омадани Масеҳ.

35. Камарҳотон баста ва чароғҳотон фурӯзон бошад;
36. Ва худатон монанди касоне бошед, ки ба оғои худ интизорӣ доранд, то ки ҳангоми аз тӯи арӯси омада дарро кӯфтаниш дарҳол барояш воз кунанд.
37. Хушо ҳамон ғулуме ки оғояшон, дар вақти омаданиш, онҳоро бедор меёбад; ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вай камари худро баста, онҳоро назди суфра хоҳад шинонд ва пеш омада, ба онҳо хизмат хоҳад кард.
38. Ва агар дар поси дуом ва сеюми шаб омада, онҳоро чунин ёбад, хушо он ғулом!
39. Лекин ҳаминро шумо медонед, ки агар соҳиби хона медонист ки дар кадом соат дузд меояд, бедор монда, намегузошт, ки ба хонааш нақб занад:
40. Пас, шумо низ тайёр бошед, зеро дар соате ки гумон надоред, Писари Одам меояд.
41. Петрус гуфт: “Худовандо! Оё ин масалро барои мо гуфтӣ, ё барои ҳама?”

Масал дар бораи гумошта.

42. Худованд гуфт: “Кист он гумоштаи мўътамад ва доно, ки оғояш вайро бар хизматгорони худ таин карда бошад, то ки ба онҳо дар сари вақт хўрок диҳад?”
43. Хушо он ғулуме ки оғояш омада, вайро машғули ҳамин кор ёбад;
44. Ба ростӣ ба шумо мегўям, ки вайро бар тамоми дороии худ таъин хоҳад кард.
45. Лекин агар он ғулом дар дили худ гўяд, ки “оғои ман ба зудӣ намеояд”, ва ба задани ғуломону канизон ва ба хўрдану нўшидану маст шудан шурўъ кунад,
46. Оғои он ғулом, дар рўзе ки ў мунтазир нест, ва дар соате ки гумон надорад, хоҳадд омад, ва ўро ду пора карда, қисматашро бо хоинон баробар хоҳад кард.
47. Ва он ғулом, ки иродаи оғои худро медонист, вале тайёр нашуд ва мувофиқи иродаи вай амал накард, шаттаи бисъёр хоҳад хўрд;
48. Аммо он ки намедонист ва корҳои сазовори ҷазо кард, камтар шатта хоҳад хўрд. Ба ҳар касе ки бисъёр ато шуда бошад, аз вай бисъёр талаб карда мешавад; ва ба ҳар касе ки амонати бисъёр супурда шуда бошад, аз вай бисъёр талаб мекунад.

Исо ҷудоии одамонро пешгўӣ мекунад.

49. Ман омадаам, то ки оташе бар замин фурўд оварам, ва хеле иштиёқмандам, ки он ҳоло фурўзон шавад!
50. Маро таъмиде дар пеш аст, таъмиде ки бояд биёбам; ва чӣ қадар дар изтироб ҳастам, то даме ки ин ба амал ояд!
51. Оё шумо гумон мекунед, ки Ман омадаам, то осоиштагӣ ба замин биёрам? Не, мегўям ба шумо, балки барои он ки ҷудой биёрам;
52. Зеро ки минбаъд панҷ нафар дар як хона аз ҳам ҷудо хоҳанд буд: се аз ду, ва ду аз се;
53. Падар аз писар ва писар аз падар, модар аз духтар ва духтар аз модар, модаршў аз келин ва келин аз модаршў ҷудо хоҳад буд“.

Аломати замон наҷоти ҷонро ба хотир меоварад.

54. Ба мардум низ гуфт: “Вақте ки абри аз ғарб пайдошударо мебинед, дарҳол мегӯед: ”Борон хоҳад борид””; ва чунин мешавад;
55. Ва ҳангоме ки боди чанубӣ мевазад, мегӯед: ”Гармо хоҳад омад””; ва меояд.
56. Эй риёкорон! Қиёфаи заминро осмонро шинохта метавонед, пас чӣ гуна ин замонро шинохта наметавонед?
57. Пас, чаро шумо аз пеши худ ҳукм намекунед, ки адолат чист?
58. Вақте ки ту бо даъвогари худ назди сардор меравӣ, дар аснои роҳ саъю кӯшиш намо, ки аз вай халос шавӣ, то ки вай туро назди қозӣ набарад, ва қозӣ туро ба мулозим насупорад, мулозим туро ва ба зиндон наандозад;
59. Ба ту мегӯям, ки то фулуси охиринро адо накуни, аз он ҷо берун нахоҳӣ рафт“.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Дар бораи тавба.

1. Дар ҳамин вақт баъзеҳо омада, ба Ё дар бораи ҷалалиёне нақл карданд, ки хуни онҳоро Пилотус бо қурбониҳои онҳо омехтааст.
2. Исо дар ҷавоб онҳо гуфт: “Оё гумон мекунед, ки ин ҷалалиён аз ҳамаи ҷалалиён зиёдтар гуноҳкор буданд, ки чунин азоб кашиданд?”
3. Не, мегӯям ба шумо; лекин агар тавба накунед, ҳамаатон ҳамин тавр нобуд хоҳед шуд.
4. Ва оё гумон мекунед, ки он ҳаждаҳ одам, ки бурчи Шилӯаҳ ба боляшон афтада, онҳоро нобуд карда буд, аз ҳамаи сокинони Ерусалим зиёдтар айбдор буданд?”
5. Не, мегӯям ба шумо; лекин агар тавба накунед, ҳамаатон ҳамин тавр нобуд хоҳед шуд“.

Масал дар бораи дарахти анҷири бемева.

6. Ва чунин масале гуфт : “Шахсе дар тоқзори худ дарахти анҷири шинонда буд, ва омад, то ки мевае аз он пайдо кунад, вале чизе наёфт.

7. Ва ба тоқдор гуфт: "Инак, се сол боз ман меоям, то ки аз ин дарахти анҷир мевае пайдо кунам, вале чизе намеёбам; онро бибур: барои чӣ заминро беҳуда банд кунад?"
8. Аммо вай дар ҷавоб гуфт: "Эй оғо! Имсол ҳам онро бимон, то ки гирдашро канда, нури андозам:
9. Шояд, бор оварад; ва агар наоварад, соли оянда онро мебурӣ" „.

Исо дар рӯзи шанбе шифо медиҳад.

10. Дар яке аз куништҳо Ё рӯзи шанбе таълим меод;
11. Ва инак, зане ҳаждаҳ сол боз гирифтори рӯҳи заъф буд: вай қадҳамида буд, ва қоматашро рост карда наметавонист.
12. Исо чун вайро дид, вайро садо карда, гуфт: "Эй зан! Аз ранҷурии худ халос мешавӣ".
13. Ва дастҳои Худо бар вай гузошт; вай дарҳол қомат рост кард ва Худоро ҳамду сано хонд.
14. Сардори куништ чун дид, ки Исо дар рӯзи шанбе шифо дод, дарғазаб шуда, ба мардум гуфт: "Шаш рӯз ҳаст, ки дар онҳо кор бояд кард; дар ҳамон рӯзҳо омада, шифо ёбед, на ин ки дар рӯзи шанбе"
15. Худованд дар ҷавоби вай гуфт: "Эй риёкор! Оё ҳар яке аз шумо гов ё хари худро дар рӯзи шанбе аз охур воз карда, барои об додан намебаред?"
16. Ва ин духтари Иброҳимро, ки шайтон ҳаждаҳ сол боз баста буд, оё дар рӯзи шанбе аз он бандҳояш халос кардан лозим набуд?"
17. Вақте ки Ё ин суханонро гуфт, ҳамаи муҳолифонаш дар хиҷолат монданд; ва тамоми мардум аз ҳамаи қорҳои аҷоибӣ Ё шод буданд.

Масал дар бораи донаи хардал.

18. Ва Ё гуфт: "Малакути Худо ба чӣ монанд аст, ва онро ба чӣ монанд кунам?"
19. Он мисли донаи хардалест, ки касе онро гирифта, дар боғи худ партофт: ва он нумӯ карда, дарахти калоне шуд, ва мурғони ҳаво дар шоҳаҳояш ошъёна сохтанд".

Масал дар бораи хамиртуруш.

20. Боз гуфт: “Малакути Худоро ба чӣ монанд кунам?
21. Он монанди хамиртурушест, ки зан онро гирифта, ба се ченак орд андохт, то ки тамоми хамир расид”.

Чавоби Исо ба савол дар бораи он ки оё шумораи наҷотъёбандагон кам аст.

22. Ва Ў дар шаҳрҳо ва деҳот гашта, таълим меод, дар ҳолате ки роҳи Ерусалимро пеш гирифта буд.
23. Касе ба Ў савол дода, гуфт: “Худовандо! Наход ки шумораи наҷотъёбандагон кам аст?” ба онҳо гуфт:
24. „Саъю кӯшиш кунед, ки аз дари танг дохил шавед, зеро ба шумо мегӯям, ки бисёр касон ба дохил шудан чиду чаҳд хоҳанд кард, лекин нахоҳанд тавонист.
25. Вақте ки соҳби хона бархоста дарро бибандад, шумо дар берун истода, дарро мекӯбеду мегӯед: “Худовандо! Худовандо! Ба мо воз кун”. Вале Ў дар чавоби шумо хоҳад гуфт: “Шуморо намешиносам, ки аз кучо ҳастед”.
26. Он гоҳ хоҳед гуфт: “Мо пеши Ту хӯрдём ва нӯшидем, ва дар кӯчаҳои мо Ту таълим меодӣ”.
27. Лекин Ў хоҳад гуфт: “Ба шумо мегӯям: шуморо намешиносам, ки аз кучо ҳастед; ҳама аз Ман дур шавед, эй бадкорон”.
28. Дар он ҷо гирья ва ғичирроси дандон хоҳад буд, чун Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб ва тамоми анбиёро дар Малакути Худо бубинед, вале худатон бадар ронда шуда бошед.
29. Ва аз шарқ ва ғарб ва шимол ва чанубомада, дар Малакути Худо хоҳанд нишаст.
30. Ва инак, охиринҳо ҳастанд, ки аввалин хоҳанд шуд, ва аввалинҳо ҳастанд, ки охирин хоҳанд шуд”.

Нияти Ҳиродус ки Исоро бидушад.

31. Дар ҳамон рӯз баъзе аз фарисиён омада, ба Ў гуфтанд: “Баро ва аз ин ҷо бирав, зеро ки Ҳиродус мехоҳад Туро ба қатл расонад”.
32. Ба онҳо гуфт: “Биравед ва ба он рӯбоҳ бигӯед: “Инак, имрӯз ва фардо девҳоро берун мекунам ва беморонро шифо медиҳам, ва дар рӯзи сеюм саранҷом хоҳам ёфт;
33. Лекин Маро лозим аст, ки имрӯз, фардо ва пасфардо роҳ равам, зеро мумкин нест, ки набӣ берун аз Ерусалим бимирад”.

Шикояти Исо дар бораи Ерусалим.

34. „Эй Ерусалим, Ерусалим, ки анбиёро мекушӣ ва онҳоеро, ки назди ту фиристода шудаанд, сангсор мекунӣ! Чанд бор хостам фарзандони туро чамъ кунам, монанди мокиёне ки чўчаҳои худро зери болаш чамъ мекунад, ва шумо нахостед!
35. Инак, хонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад. Ба шумо мегўям, ки Маро дигар нахоҳед дид, то даме ки бигўед: ”Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!” „

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Исо дар рўзи шанбе шифо медиҳад.

1. Як рўзи шанбе Ў дар хонаи яке аз сардорони фарисиён барои хўрок хўрдан омад, ва онҳо Ўро мушоҳида мекарданд:
2. Ва инак, марде пеши Ў омад, ки гирифтори бемории истисқо буд.
3. Исо ба шариатдонон ва фарисиён рў оварда, гуфт: “Оё дар рўзи шанбе шифо додан ҷоиз аст ё не?”
4. Онҳо хомўш монданд. Ва Ў он мардро ламс намуда, шифо бахшид ва фиристод.
5. Ва ба онҳо гуфт: “Кист аз шумо, ки хараш ё говаш ба даруни ҷоҳе афтада бошад, дарҳол онро дар рўзи шанбе берун наоварад?”
6. Ба ин гап эроде гирифта натавонистанд.

Масал дар бораи онҳое ки дўст медоранд дар базм пешгоҳнишин бошанд

7. Чун Ў пайхас намуд, ки даъватшудагон барои нишастани худ пешгоҳро интиҳоб мекунанд, ба онҳо масале гуфт:
8. „Вақте ки касе туро ба тўи арўсӣ даъват менамояд, дар пешгоҳ нанишин: мабодо дар миёни даъватшудагон шахси аз ту мўхтарамтаре бошад,
9. Ва он касе ки туро ва ўро даъват намудааст, назди ту биёяду гўяд: ”Ҷои худро ба ў бидех”; ва он гоҳ бо хичолат дар поини хона ҷой гирифтани лозим мешавад.

10. Балки, агар туро даъват карда бошанд, омада, дар поини хона бинишин, то он касе ки туро даъват намудааст, назди ту биёяду гӯяд: ”Эй дӯст! Болотар бинишин”; он гоҳ туро пеши ҳамнишинонат эҳтироме хоҳад буд,
11. Зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст гардад, ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарафроз гардад“.

Порсои фарисиё не, балки раҳмдилӣ муҳим аст.

12. Ва ба он касе ки Ўро даъват намуда буд, гуфт: “Вақте ки хӯроки пешинӣ ё хӯроки бегоҳӣ ташкил мекунӣ, дӯстон ё бародарон ё хешон ё ҳамсояғони сарватдори худро даъват накун: мабодо онҳо низ туро даъват намоянд, ва мукофоти ту дода шавад.
13. Балки, чун зиёфат медиҳӣ, мискинон, маъюбон, шалон ва кӯронро даъват намо,
14. Ва ту хушбахт хоҳӣ буд, ки онҳо имконият надоранд мукофоте ба ту бидиҳанд; зеро ки дар рӯзи эҳёи одилон мукофоте ба ту ато хоҳад шуд“.
15. Яке аз онҳое ки бо Ў назди суфра нишаста буданд, ин суханонро шунида, ба Ў гуфт: “Хушо касе ки дар Малакути Худо хӯрок хӯрад!“

Масал дар бораи онҳое ки ба зиёфат даъват шудаанд.

16. Ва Ў ба вай гуфт: “Шахсе зиёфати калоне ташкил карда, бисъёр касонро даъват намуд;
17. Чун вақти зиёфат расид, ғуломи худро фиристод, то ки ба даъватшудагон гӯяд: ”Биёед, зеро ки ҳама чиз тайёр аст”.
18. Ва ҳама, гӯё ки забон як карда бошанд, ба узрхоҳӣ сар карданд. Аввалин ба вай гуфт: ”Ман замин харидаам, ва рафта онро диданам лозим аст; аз ту хоҳишмандам, ки маро маъзур дорӣ”.
19. Дигаре гуфт: ”Ман панҷ чуфт барзагов харидаам ва меравам, ки онҳоро имтиҳон намоям; аз ту хоҳишмандам, ки маро маъзур дорӣ”.
20. Сеюмин гуфт: ”Ман зан гирифтаам ва ба ин сабаб наметавонам биёям”.
21. Ва он ғулом омада, инро ба оғои худ хабар дод. Он гоҳ соҳиби хона дарғазаб шуда, ба ғуломи худ гуфт: “Зуд ба кӯчаю

паскўчаҳои шаҳр баро, ва мискинон, маъюбон, шалон ва кўронро ба ин чо биёр“;

22. Ва ғулом гуфт: ”Эй оғо! Он чи гуфтӣ, ичро шуд, ва боз чой ҳаст”.

23. Ва оғо ба ғулом гфут: „Ба сари роҳҳо ва кўчабоғҳо баромада, мардумро ба омадан ризо кун, то ки хонаи ман пур шавад;

24. Зеро ба шумо мегўям, ки ҳеҷ яке аз он шахсони даъватшуда хўроки маро нахоҳанд чашид: зеро ки даъватшудагон бисъёранд, аммо баргузидагон- кам”.

Исоро пайравӣ карда намешавад бе он ки кас ба таври ҷиддӣ тарки ҳама чиз кунад ва худро имтиҳон намояд.

25. Бо Ў мардуми бисъёре равона буданд; ва Ў ба онҳо рӯ оварда, гуфт:

26. „Агар касе назди Ман ояд ва аз падару модар, зану фарзандон, бародарону хоҳарон ва ҳамчунин аз чони худ нафрат накунад, вай наметавонад шогирди Ман бошад;

27. Ва ҳар ки салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намекунад, наметавонад шогирди Ман бошад;,,

Масал дар бораи касе ки бурҷе месозад.

28. „Зеро кист аз шумо, ки бурҷе сохтанӣ шуда, аввал нишаста харчи онро ҳисоб накунад, ки оё ў имконияти ба анҷом расонидани онро дорад,

29. Ки мабодо, баъд аз ниҳодани таҳкурсии он, ба тамои карданаи қуввати ў нарасад, ва ҳамаи касоне ки инро мебинанд, ўро тамасхур кунанд,

30. Ва гўянд: ”Ин шахс ба сохтан шурўъ намуд ва ба тамои кардан қувваташ нарасид?”.

Масал дар бораи подшоҳе ки ба ҷанг медарояд.

31. „Ё кадом подшоҳ аст, ки ба муқобили подшоҳи дигар ба ҷанг даромаданӣ шуда, аввал нишаста маслиҳат накунад, ки оё бо даҳ ҳазор аскар қодир аст ба касе муқовимат намояд, ки бо бист ҳазор аскар бар зидди ў меояд?

32. Вагар на, ҳанўз ки вай дур аст, назди вай элчӣ фиристода, сулҳ металабад“.

33. „Ҳамчунин ҳар яке аз шумо, агар аз тамоми дорои худ даст нақашад, наметавонад шогирди Ман бошад“.

Дар бораи намаке ки қувваташро гум карда бошад.

34. „Намак хуб аст; лекин агар намак қувваташро гум кунад, ба кадом чиз боз намакин шавад?“

35. На барои замин кор меояд, на барои нурӣ; онро бароварда мепартоянд. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!“

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Шикваи фарисиён ва китобдонон.

1. Ҳамаи бочгирон ва гуноҳкорон назди Ў меоманд, то ки суханони Ўро гӯш кунанд.

2. Вале фарисиён ва китобдонон шиквакунон мегуфтанд: „Ў гуноҳкоронро пазирай мекунад ва бо онҳо хӯрок мехӯрад“.

Масал дар бораи гӯсфанди гумшуда.

3. Ва Ў ба онҳо ин масалро гуфт:

4. „Кист аз шумо, ки сад гӯсфанд дошта бошад ва яке аз онҳоро гум кунад, он наваду нӯхро дар биёбон гузошта, аз ақиб он гумшуда намеравад, то даме ки онро биёбад?“

5. Ва чун ёфт, бо шодӣ онро бар китфи худ мегузорад;

6. Ва ба хонаи худ омада, дӯстон ва ҳамсоғонро чеғ мезанад ва ба онҳо мегӯяд: ”Бо ман шодӣ кунед, ки гӯсфанди гумшудаи худро ёфтам” ,..

7. „Ба шумо мегӯям, ки дар осмон барои як гуноҳкоре ки тавба мекунад, шодӣ зиёдтар хоҳад буд, назар ба навадунӯҳ одиле ки ба тавба эҳтиёҷ надорад“.

Масал дар бораи дирҳами гумшуда.

8. Ё кадом зан аст, ки даҳ дирҳам дошта бошад ва як дирҳамро гум карда, шамъе даргиронад ва хонаро рӯфта, бодикқат чустучӯ накунад, то даме ки онро биёбад?

9. Ва чун ёфт, дӯстон ва ҳамсоғони худро чеғ зада мегӯяд: ”Бо ман шодӣ кунед, ки дирҳами гумшудаи худро ёфтам” ,..

10. „Ба шумо мегўям, ки дар миёни фариштагони Худо барои як гуноҳкоре ки тавба мекунад, ҳамин тавр шодӣ мешавад“.

Масал дар бораи писари ноқобил.

11. Боз гуфт: „Шахсе ду писар дошт;

12. Ва хурдии онҳо ба падар гуфт: „Эй падар! Он қисми молу мулкро, ки бояд ба ман расад, ба ман бидеҳ“ . Ва падар дороии худро ба онҳо тақсим кард.

13. Баъд аз чанд рӯз писари хурдӣ ҳар он чи дошт, чамъ карда, ба кишвари дурдасте рафт ва дар он ҷо дороии худро дар айшу нӯш исроф намуд.

14. Вақте ки ҳамаашро сарф кард, қаҳтии сахте дар он кишвар рӯй дод, ва ӯ ба мўхточӣ дучор шуд;

15. Ва рафта, хизматгори яке аз сокинони он кишвар шуд, ки вай ӯро ба саҳрои худ фиристод, то ки хукбонӣ кунад;

16. Ва ӯ орзу дошт шиками худро аз харнубе ки хукон мехўранд, пур кунад, лекин ҳеҷ кас онро ба ӯ намедод.

17. Оқибат ӯ ба худ омада, гуфт: „Чӣ қадаре аз муздурони падарам нони фаровон доранд, аммо ман дар ин ҷо аз гуруснагӣ ва ҳалокат мерасам!

18. Бархоста, назди падарам меравам ва ба вай мегўям: эй падар! Ман пеши осмон ва пеши ту гуноҳ кардаам,

19. Ва дигар лоиқи он нестам, ки писари ту хонда шавам; маро чун яке аз муздуронат қабул кун“ .

20. Ва ӯ бархоста, сӯи падараш равона шуд. Ва ҳанӯз ӯ хеле дур буд, ки падараш ӯро дида, раҳмаш омад; ва тозон рафта, ӯро ба оғӯш кашиду бӯсид.

21. Ва писар ба вай гуфт: „Эй падар! Ман пеши осмон ва пеши ту гуноҳ кардаам, ва дигар лоиқи он нестам, ки писари ту хонда шавам“ .

22. Аммо падар ба ғуломони худ гуфт: „Либоси беҳтарине оварда, ба ӯ бипўшонед, ва ангуштарин ба дасташ, ва мўза ба пойҳояш бидиҳед;

23. Ва гўсолаи охуриро оварда, сар бибуред: бихўрем ва димоғчоқӣ кунем,

24. Зеро ки ин писарам мурда буд ва зинда шуд, гум шуда буд ва ёфт шуд“ . Ва ба димоғчоқӣ шурўъ карданд.

25. Лекин писари калонии вай дар саҳро буд; ва ҳангоме ки баргашта, ба хона наздик шуд, садоҳои суруду сурур ба гўшаш расид;

26. Ва яке аз хизматгоронро чеғ зада, пурсид, ки ин чӣ маъно дорад?
27. Вай ба ӯ пуфт: "Бародарат омад, ва падарат гӯсолаи охуриро сар бурид, чунки ӯро сиҳат саломат дид".
28. Ӯ ба хашм омада, нахост ба хона дарояд. Ва падараш баромада ӯро чеғ зад.
29. Аммо ӯ дар ҷавоби падараш гуфт: "Инак, чандин сол аст, ки ман ба ту хизмат мекунам ва ҳаргиз аз ғрмони ту гардан натофтаам; вале ту ҳаргиз ба ман як бузғолае ҳам надодаӣ, то ки бо дӯстони худ димоғчоқӣ кунам;
30. Ва чун ин писарат, ки дороии туро ба фоҳишаҳо барбод додааст, гашта омад, ту барои вай гӯсолаи охуриро сар буридаӣ".
31. Ба ӯ гуфт: "Писарам! Ту ҳамеша бо ман ҳастӣ, ва ҳар он чи ман дорам, аз они туст;
32. Аммо ба он мебоист шодӣ ва димоғчоқӣ мекардем, ки ин бародарат мурда буд ва зинда шуд, гум шуда буд ва ёфт шуд", ..

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Масал дар бораи амалдори ҳаким, вале ноинсоф.

1. Ба шогирдони Худ гуфт: "Як Марди сарватдор буд, ки амалдоре дошт, ва дар ҳаққи вай ба ӯ шикоят карданд, ки молу мулки ӯро исроф менамояд:
2. Вайро чеғ зада, гуфт: "Ин чист, ки дар ҳаққи ту шунидаам? Аз амалиёти худ ҳисоб деҳ, зеро ки дигар наметвонӣ амалдор бошӣ".
3. Он амалдор дар дили худ гуфт: "Чӣ кунам? Оғоям маро аз вазифаам маҳрум месозад: аз ӯҳдаи каландзанӣ намебароям, аз гадоӣ шарм макунам;
4. Медонам, чӣ кунам, то ки мардум, ҳангоми аз вазифа маҳрум шуданам, маро дар хонаи худ пазироӣ кунанд".
5. Ва ҳар яке аз қарздорони оғои худро ба танҳои чеғ зада, ба якумин гуфт: "Ту аз оғои ман чӣ қадар қарздор ҳастӣ?"
6. Гуфт: "Сад ченак равшан". Ба вай гуфт: "Забонхати худро бигир ва зуд нишаста, панҷоҳ бинавис".
7. Баъд ба дигаре гуфт: "Ту чӣ қадар қарздор ҳастӣ?". Дар ҷавоб гуфт: "Сад ченак гандум". Ба вай гуфт: "Забонхати худро бигир ва ҳаштод бинавис".

8. Ва он оғо амалдори ноинсофро таъриф кард, ки оқилона рафтор кардааст; зеро ки писарони ин олам дар муомила бо мардуми насли худ аз писарони нур оқилтаранд“.
9. Ва Ман ба шумо мегӯям: бо сарвати ноинсофона барои худ дӯстон пайдо кунед, то ки онҳо дар вақти тамошудани он шуморо дар масканҳои ҷовидонӣ пазиروي кунанд.
10. Касе ки дар чизи андак мўътамад бошад, дар чизи бисъёр низ мўътамад аст, ва касе ки дар чизи андак ноинсофӣ кунад, дар чизи бисъёр низ ноинсоф аст.
11. Пас, модоме ки шумо дар сарвати ноинсофона мўътамад набудед, кист, ки сарвати ҳақиқиро ба шумо месупорада бошад?
12. Ва модоме ки дар чизи бегона мўътамад набудед, кист, ки чизи худатонро ба шумо меода бошад?
13. Ҳеч ғулом ба ду оғо хизмат карда наметавонад: зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст хоҳад дошт; ё ба яке часпида, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва ба мамуно хизмат кунед“.

Дар бораи порсои сохтаи фарисиён ва аҳамияти Таврот.

14. Ва фарисиён, ки зарпараст буданд, ҳамаи инро шунида, Ёро тамасхур карданд.
15. Ба онҳо гуфт: “Шумо худро пеши мардум одил вонамуд мекунад, вале Худо аз дилҳои шумо огоҳ аст: зеро он чи дар назари мардум олдараҷа аст, пеши Худо зишт аст“.
16. „Таврот ва суҳафи анбиё то Яҳъёст; аз он вақт ин ҷониб Малакути Худо башорат дода мешавад, ва ҳар ки бо ҷадду ҷаҳд ба он дохил мегардад.
17. Лекин фанои осмон ва замин осонтар аст аз он ки нуқтае аз таврот маҳв шавад“.

Исо дар бораи талоқ.

18. „Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, зани дигаре гирад, зино карда бошад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино карда бошад“.

Сарватдор ва Лаъзор.

19. „Шахси сарватдоре буд, либосҳои арғувон ва катон дар бар мекард, ва ҳар рӯз базми боҳашамат барпо мекард.
20. Ва Лаъзор ном мискине назди дарвозаи ӯ меҳобид, ва баданаш пур аз захм буд;
21. Ва орзу дошт аз он чи аз дастархони он сарватдор меафтод, шиками худро сер кунад; ва сагон омада захмҳои ӯро мелесиданд.
22. Вақте ки он мискин мурд, фариштагон ӯро ба оғӯши Иброҳим бурданд; он сарватдор низ мурд, ва ӯро дафн карданд;
23. Ва дар дӯзах ӯ, дар ҳолате ки азобу укубат мекашид, чашм андохта, аз дур Иброҳимро бо Лаъзор, ки дар оғӯшаш буд, дид.
24. Ва фаръед зада, гуфт: „Эй падарам Иброҳим! Ба ман марҳамат кун ва Лаъзорро бифирист, то ки нӯги ангушташро ба об тар карда, забони маро салқин гардонад, зеро ки ман дар аланга азият мекашам”.
25. Лекин Иброҳим гуфт: „Эй фарзандам! Ба хотир овар, ки дар зиндагиат чизҳои хуб насиби ту ва чизҳои бад насиби Лаъзор шуда буд; акнун вай дар ин ҷо фароғат меёбад, ва ту азоб мекашӣ;
26. Ва илова бар ҳамаи ин, дар миёни мо ва шумо вартаи бузурге воқеъ аст, ба тавре ки онҳое ки аз ин ҷо назди шумо гузаштан меҳоянд, наметавонанд, ҳамчунин аз он ҷо назди мо намегузаранд”;
27. Ва ӯ гуфт: „Пас, эй падар, аз ту илтимос мекунам, ки вайро ба хонаи ман бифирист.
28. Зеро ки ман панҷ бародар дорам: бигзор онҳоро таъкид кунад, ки онҳо ҳам ба ин макони азобу укубат наоянд”.
29. Иброҳим ба ӯ гуфт: „Онҳо Мусо ва анбиё доранд; ба суханонашон гӯш кунанд”.
30. Аммо ӯ гуфт: „Не, падарам Иброҳим! Лекин агар яке аз мурдагон назди онҳо равад, тавба хоҳанд кард”.
31. Ба ӯ гуфт: „Модоме ки ба Мусо ва анбиё гӯш намедиханд, ҳатто агар яке аз мурдагон эҳё шавад ҳам, бовар нахоҳанд кард” „.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дар бораи қидияти васвасаҳо, дар бораи муҳаббати авфкунанда ва қуввати имон.

1. Ва Ў ба шогирдони Худ гуфт: “Ҳеч мумкин нест, ки васвасаҳо ба миён наоянд, лекин вой бар ҳоли касе ки ба воситаи вай ба миён оянд:
2. Бар гардани вай санги осиее андохта, вайро дар баҳр афкананд, барои вай беҳтар аст аз он ки вай яке аз ин тифлонро ба васваса андозад.
3. Ба худ назорат кунед. Агар бародарат ба ту гуноҳ кунад, ба ў гап зада, фаҳмон, ва агар тавба кунад, ўро авф намо;
4. Ва агар рўзе ҳафт карат ба ту гуноҳ кунад ва рўзе ҳафт карат рӯчўъ намуда, гўяд: “Тавба кардам”, ўро авф намо.
5. Ва ҳаввориён ба Худованд гуфтанд: “Имони моро зиёд кун”.
6. Худованд гуфт: “Агар шумо ба андозаи донаи хардал имон медоштед ва ба ин дарахти тут мегуфтед: “Решакан гардида, дар миёни баҳр ҷойгир шав”. Он ба шумо итоат мекард.

Масал дар бораи зуломе ки аз саҳро бармегардад.

7. Кист аз шумо, ки ғуломаш ба шудгор ё ба ҷўпонӣ машғул бошад ва ҳангоме аз саҳро баргаштанаш ба вай гўяд: “Зуд омада, назди суфра бинишин”?
8. Баръакс, оё ў ба вай намегўяд: “Барои ман хўроки бегоҳӣ тайёр кун ва камари худро баста, ба ман хизмат кун, то даме ки бихўрам ва бинўшам, ва баъд аз он худат бихўр ва бинўш”?
9. Оё ў ба ғулом барои он ки фармонҳои ўро ба ҷо овард, миннатдорӣ баён мекунад? гумон намекунам.
10. Ҳамчунин шумо низ, вақте ки ҳамаи фармонҳои ба шумо додашударо ба ҷо овардед, бигўед: “Мо ғуломони ношоам ҳастем; чунки он чи карданамон лозим буд, кардем”.

Шифо ёфтани даҳ шахси махавӣ.

11. Дар аснои роҳи Ерусалим Ў аз ҳудуди байни Сомария ва Ҷалил мегузашт.
12. Ва ҳангоме ки Ў ба қасабае дохил мешуд, даҳ шахси махавӣ аз пешаш баромаданд, ки аз дур истода,
13. Бо овози баланд мегуфтанд: “Эй Устод, ба мо марҳамат кун!”
14. Ва Ў, чун дид, ба онҳо гуфт: “Биравед ва худро ба коҳинон нишон диҳед”. Ва онҳо дар вақти рафтанишон пок шуданд.

15. Яке аз онҳо чун дид, ки шуфо ёфтааст, баргашта, бо овози баланд Худоро ҳамду сано хонд,
16. Ва пеши пойҳои Ў рӯй ба замин афтада, ба Ў ташаккур гуфт; ва ў мардӣ сомари буд.
17. Исо гуфт: “Оё даҳ нафар пок нашуданд? Пас он нӯҳ нафар кучоянд?”
18. Оё, ғайр аз ин ачнабӣ, касе ёфт нашуд, ки баргашта Худоро ҳамду сано хонанд?”
19. Ва ба вай гуфт: “Бархоста, бирав; имонат туро наҷот дод”.

Дар бораи омадани Малакути Худо.

20. Чун фарисиён ба Ў савол доданд, ки Малакути Худо кай меояд, дар ҷавоби онҳо гуфт: “Малакути Худо тавре намеояд, ки ба назар намоён шавад,
21. Ва намегӯянд: ”Инак, он дар ин ҷост”, ё: ”Инак, дар ин ҷост”; зеро инак, Малакути Худо дар дохили шумост”.

Исо дар бораи омадани дуҷуми Худ сухан меронад.

22. Ва ба шогирдон гуфт: “Айёме меояд, ки дидани фақат як рӯзи Писари Одамро орзу хоҳед кард, ва нахоҳед дид;
23. Ва ба шумо хоҳанд гуфт: ”Инак, дар ин ҷост”, ё: ”Инак дар он ҷост”, Наравед ва аз ақиби онҳо надавед;
24. Зеро, чӣ тавре ки барқ аз як канори осмон нур мепошад, Писари Одам дар рӯзи Худ ҳамин тавр хоҳад буд.
25. Лекин аввал Ўро лозим аст, ки бисъёр азоб кашад ва аз тарафи ин насл рад карда шавад”.
26. „Ва чӣ тавре ки дар айёми Нӯҳ буд, дар айёми Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад буд:
27. „Мехӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд, ба шавҳар мерафтанд - то рӯзе ки Нӯҳ ба киштӣ даромад, ва тӯфон омада, ҳамаро нобуд кард” „.
28. Ва чӣ тавре ки дар айёми Лут буд: мехӯраданд, менӯшаданд, мехариданд, мефурӯхтанд, мекоштанд, иморат мекарданд;
29. Лекин дар рӯзе ки Лут аз Садӯм баромад, оташ ва кибрит аз осмон борид ва ҳамаро маҳв кард.
30. Дар рӯзи зоҳир шудани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад буд”.

31. „Дар он рӯз ҳар кӣ бар бом бошад, чизҳояш дар хона бошад, барои гирифтани онҳо поён нафурояд; ва ҳар кӣ дар киштзор бошад, барнагардад:
32. “Зани Лутро ба хотир оваред” „
33. „Ҳар кӣ чони худро нигоҳдорӣ мекунад, онро барбод хоҳад дод, ва ҳар кӣ онро барбод диҳад, онро зинда хоҳад кард.
34. Ба шумо мегӯям, ки дар он шаб аз ду нафаре ки дар як ҷогаҳ бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд;
35. Аз ду зане ки якҷоя бо дастоз машғул бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд;
36. Аз ду нафаре ки дар киштзор бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд“.
37. Дар ҷавоби Ё гуфтанд: “Кучо, эй Худованд?”. Ба онҳо гуфт: “Ҳар кучо лоша бошад, каргасон дар он ҷо ҷамъ мешаванд“.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Масал дар бораи қозии ноинсоф.

1. Ва ба онҳо масале дар бораи он гуфт, ки кас бояд ҳамеша дуо гӯяд ва маънос нашавад,
2. Ва гуфт: “Дар шаҳре қозие буд, ки на тарсе аз Худо дошт ва на шарме аз мардум.
3. Дар он шаҳр бевазани буд, ки назди ӯ омада, мегуфт: ”Маро аз душманонам муҳофизат намо”.
4. Мудати дурудароз қозӣ беъътиной кард. Вале баъдтар дар дили худ гуфт: ”гарчанде ки ман на тарсе аз Худо дорам ва на шарме аз мардум,
5. Лекин азбаски ин бевазан маро ором намегузорад, вайро муҳофизат хоҳам кард, то ки ҳар дам омада, маро безор накунад” „.
6. Ва Худованд гуфт: “Шунидед, ки ин қозии ноинсоф чӣ мегӯяд?
7. Магар Худо багузидагони Худро, ки рӯзу шаб ба даргоҳи Ё зорию интиҷо мекунанд, муҳофизат намекунад, гарчанде ки дар муҳофизати онҳо таъхир менамояд?”.
8. „Ба шумо мегӯям, ки ба зудӣ онҳоро муҳофизат хоҳад кард. Лекин вақте ки Писари Одам биёяд, оё имоне бар замин хоҳад ёфт?”.

Масал дар бораи фарисӣ ва боҷгир.

9. Ҳамчуни барои касоне ки ба одил будани худ эътимод дошта, дигаронро хор мекунанд, чунин масале гуфт:
10. „Ду кас ба маъбад барои ибодат даромаданд, ки яке фарисӣ ва дигаре боҷгир буд.
11. Фарисӣ рост истода, дар дили худ чунин дуо мегуфт: ”Худоё! Туро шукур мегӯям, ки монанди касони дигар: торочгарон, золимон, зинокорон, ё монанди ин боҷгир нестам:
12. Ҳафтае ду карат рӯза медорам ва аз ҳар чизе ки ба даст меоварам, урш медиҳам”.
13. Аммо боҷгир, дуртар истода, ҳатто чуръат нашофт, ки чашмонашро сӯи осмон баланд кунад; балки сини худро мезаду мегуфт: ”Худоё! Ба мани гуноҳкор раҳм кун”.
14. Ба шумо мегӯям, ки ин шахс назар ба он шахс бештар сафед шуда ба хонаи худ рафт: зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст мешавад, ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарафроз мешавад“.

Исо кӯдаконро дуо мекунад.

15. Кӯдаконро низ назди Ӯ меоварданд, то ки онҳоро ламс кунад; шогирдон инро дида, ба онҳо монетъ мешуданд.
16. Аммо Исо онҳоро чеғ зада, гуфт: “Кӯдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монетъ нашавед, зеро ки Малакути Худо ба чунин касон тааллуқ дорад;
17. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Малакути Худоро монанди кӯдак қабул накунад, ба он дохил намешавад“.

Исо ва ҷавони сарватдор.

18. Ва сарватдоре аз Ӯ пурсид: “Эй Устоди некӯ! Чӣ кунам, то вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?”
19. Исо ба вай гуфт: “Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Ҳеҷ кас накӯ нест, ҷуз Худои ягона.
20. Аҳқонро медони: Зино нақун; қатл нақун; дуздӣ нақун; шаҳодати бардурӯғ надех; падару модаратро ҳурмат кун“.
21. Гуфт: “Ҳамаи инро ман аз кӯдаки нигоҳ доштаам“.

22. Исо инро шунида, ба вай гуфт: “Туро боз чизе намерасад: ҳар он чи дори, бифурӯш ва ба мисконон бидех, ва дар осмон ганче хоҳи ёфт; ва омада, Маро пайравӣ кун”.
23. Лекин вай, чун инро шунид, андӯҳгин шуд, зеро ки бағоят сарватдор буд.
24. Исо андӯҳи вайро дида, гуфт: “Ба Малакути Худо даромадани сарватдор чӣ гуна душвор аст!
25. Зеро ки аз сӯрохии сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад”.
26. Шунавандагон гуфтанд: “Пас кӣ метавонад начот ёбад?”
27. Гуфт: “Он чи барои одамон ғайриимкон аст, барои Худо имконпазир аст”.

Дар бораи мукофоти шогирдон.

28. Петрус гуфт: “Инак, мо хама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем”.
29. Ба онҳо гуфт: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест, ки хона, ё падару модар, ё бародарон, ё хоҳарон, ё зан, ё фарзандонро аз баҳри Малакути Худо тарк кунаду
30. Дар ин замон хеле зиёдтар ва дар олами оянда ҳаёти ҷовидонӣ наёбад”.

Исо бори сеюм дар бораи мамоти Худ ва эҳъёи Худ сухан меронад.

31. Ва он дувоздаҳро назди Худ хонда, ба онҳо гуфт: “Инак, мо сӯи Ерусалим меравем, ва ҳар он чи бо забони анбиё дар бораи Писари Одам навишта шудааст, ба амал хоҳад омад:
32. Зеро ки Ў ба дасти ғайрияхудиён таслим карда хоҳад шуд, ва Ўро тамасхур кунанд, ҳақорат диҳанд, туфборон кунанд,
33. Ва тозиёна зананд, бикӯшанд; ва дар рӯзи сеюм Ў эҳъё шавад”.
34. Лекин онҳо чизе аз ин нафаҳмиданд; маънои ин суханон аз онҳо пӯшида буд, ва онҳо ба ин гуфтаҳо сарфаҳм нарафтанд.

Шифо ёфтани кӯр дар назди Ериҳӯ.

35. Вақте ки Ў ба Ериҳӯ наздик мешуд, кӯре дар канори роҳ нишаста, садақа мепурсид;

36. Ва чун шунид, ки аз пешаш мардум мегузаранд, пурсид: “Ин чист?”
37. Ба вай гуфтанд, ки Исои Носирӣ меояд.
38. Дарҳол фаръёд карда, гуфт: “Эй Исо, Писари Довуд! Ба ман марҳамат кун”.
39. Онҳое ки дар пеш равона буданд, вайро ба хомӯш шудан водор карданд; лекин вай боз ҳам бештар фаръёд мезад: “Эй Писари Довуд! Ба ман марҳамат кун”.
40. Исо истода, фармуд, ки вайро назди Ё биёранд. Ва ҳангоме ки наздик омад, аз вай пурсид:
41. „Чӣ мехоҳӣ, ки барои ту бикунам?“ Гуфт: “Худовандо! Мехоҳам бино шавам”.
42. Исо ба вай гуфт: “Бино шав! Имонат туро шифо бахшид”.
43. Вай дарҳол бино гашт ва, Худоро ситоишкунон, аз ақиби Ё равона шуд. Ва тамоми мардум инро дида, Худоро ҳамду сано хонданд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Имон овардани Заккай.

1. Ва Ё ба Ерихӯ ворид шуда, аз он мегузашт.
2. Ва инак, Заккай ном шахс, ки сардори бочгирон ва сарватдор буд,
3. Мехост Исоро бубинад, ки Ё кист, лекин ба сабаби бисъёрии мардум натавонист, чунки қаша паст буд.
4. Ва давида пеш гузашту болои дарахти анҷире баромад, то ки Ёро бубинад, чунки Ёро лозим буд ки аз пеши он бигзарад.
5. Вақте ки Исо ба он ҷо расид, назар афканда, вайро дид ва гуфт: “Эй Заккай! Зуд фуруд ой, зеро ки имрӯз Маро лозим аст дар хонаат бимонам”.
6. Вай зуд фууромада, Ёро бо хурсанди пазирой намуд.
7. Ва ҳама инро дида, шиквакунон гуфтанд, ки Ё дар хонаи шахси гуноҳкор меҳмон шудааст.
8. Аммо Заккай бархоста, ба Худованд гуфт: “Худовандо! Нисфи дороии худро ман ба мискинон медиҳам, ва агар чизи касеро ноинсофона гирифта бошам, чор баробар подош медиҳам”.
9. Исо ба вай гуфт: “Имрӯз ба ин хона начот омадааст, чунки вай низ Писари Иброҳим аст;

10. Зеро ки Писари Одам омадааст, то ки гумшудагонро пайдо кунад ва начот диҳад“.

Масал дар бораи даҳ минои амонатӣ.

11. Вақте ки онҳо инро гӯш мекарданд, Ў боз масале илова намуд: зеро ки Ў дар наздикии Ерусалим буд, ва онҳо гумон мекарданд, ки ба зудӣ бояд Малакути Худо ба зухур ояд.
12. Бинобар ин Ў гуфт: “Шахсе аз ашроф ба кишвари дурдаст мерафт, то ки салтанате ба даст оварда, баргардад;
13. Ва даҳ нафар ғуломонашро даъват намуда, ба онҳо даҳ мино дод ва ба онҳо гуфт: ”Бо ин пул то вақти баргаштанам доду муомила кунед”.
14. Аммо аҳли шаҳраш ба вай адоват доштанд ва аз ақиб вай элчӣ фиристоданд, то бигӯяд: ”Намехоҳем, ки вай бар мо подшоҳӣ кунад”.
15. Ва ҳангоме ки вай салтанатро ба даст оварда, баргашт, фармуд, ки ҳамон ғуломонро, ки ба онҳо пул дода, буд, чеғ зананд, то фаҳмад, ки ҳар яке чӣ қадар фоида кардааст.
16. Якумин омада, гуфт: “Эй оғо! Як минои ту даҳ мино фоида овард”.
17. Ба ў гуфт: ”Офарин, эй ғуломи нек! Азбаски ба чизи андак мўътамад будӣ, бар даҳ шаҳр ҳоким шав”.
18. Дуюмин омада, гуфт: ”Эй оғо! Инак як минои ту панҷ мино фоида овард”.
19. Ба ў низ гуфт: ”Ту ҳам ба панҷ шаҳр ҳоким шав”.
20. Сеюмин омада, гуфт: ”Эй оғо! Инак як минои ту, ки онро ба рўймоле печонида, нигоҳ доштам;
21. Зеро ки ман аз ту тарсидам, чунки шахси саҳтгир ҳастӣ: он чи нагузоштаӣ, мегирӣ, он чи накоштаӣ, медаравӣ”.
22. Ба ў гуфт: ”Туро аз забони худат маҳкум мекунам, эй ғуломи шарир! Ту медонистӣ, ки ман шахси саҳтгир ҳастам, он чи нагузоштаам, мегирам, ва он чи накоштаам, медаравам;
23. Пас чаро пули маро ба саррофон надодӣ, то ки ман омада, онро бо фоидааш бигирам?”
24. Ва ба ҳозирон фармуд: ”Он миноро аз ў гирифта, ба он ки даҳ мино дорад бидиҳед”;
25. Ба ў гуфтанд: ”Эй оғо! Вай даҳ мино дорад”.

26. “Ба шумо мегўям, ки ҳар ки дорад, ба вай дода шавад; ва ҳар ки надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад.
27. Лекин он душманони маро, ки намехостанд бар онҳо подшоҳӣ кунам, ба ин чо оварда, пеши ман ба қатл расонед” „.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо.

28. Ин суҳанонро гуфта, Ў боз ба роҳ даромад ва сӯи Ерусалим равона шуд.
29. Ва чун ба Байт- Фочӣ ва Байт- Ҳинӣ, ки бар кӯҳи Зайтун аст, наздик омад, ду шогирди Худо ро фиристода,
30. Ба онҳо гуфт: “Ба он деҳа, ки рӯ ба рӯи мост, биравед; ҳамин ки ворида он шудед, харкурраеро баста меёбед, ки ҳанӯз касе бар он савор нашудааст; онро воз карда, биёред;
31. Ва агар касе аз шумо пурсад: ”Чаро воз мекунед?” ба вай бигӯед: ”Худованд ба вай эҳтиёҷ дорад” „.
32. Фиристодагон рафта, чунон ки Ў ба онҳо гуфта буд, ёфтанд.
33. Вақте ки онҳо курраро воз мекарданд, соҳибонаш ба онҳо гуфтанд: “Чаро курраро воз мекунед?”
34. Гуфтанд: “Худованд ба вай эҳтиёҷ дорад” .
35. Ва онро назди Исо оварданд; ва чомаҳои худро бар курра афканда, Исоро ба он савор карданд.
36. Ва ҳангоме ки Ў мерафт, чомаҳои худро бар роҳ мегустурданд.
37. Вақте ки Ў ба фуromaдгоҳи кӯҳи Зайтун наздик шуд, тамоми тӯдаи шогирдонаш шодикунон бо овози баланд Худовандро барои ҳамаи мўъчизаҳое ки дида буданд, ҳамду сано карда,
38. Мегуфтанд: “Муборак аст Подшоҳе ки ба исми Худованд меояд! Осиштагӣ дар осмон ва ҷалол дар арши аъло бод!”
39. Баъзе фарисиён аз миёни мардум ба Ў гуфтанд: “Эй Устод! Шогирдони Худо ро манъ кун” .
40. Дар ҷавоб гуфт: “Ба шумо мегўям, ки агар онҳо хомӯш монанд, сангҳо нидо хоҳанд кард” .

Маҳзунии Исо дар бораи Ерусалим.

41. Ва ҳангоме ки Ў ба шаҳр наздик омад, ба он назар андохта, ба ҳоли он гирьён шуд,

42. Ва гуфт: “Оҳ, кошки ту низ ақаллан дар ҳамин рӯзи худ медонистӣ, ки кадом чизҳо сӯи осоиштагии ту мебарад! Аммо ин ҳоло аз чашмони ту ниҳон аст;
43. Зеро рӯзҳое ба сарат меояд, ки душманонат ба муқобили ту сангарҳо хоҳанд сохт ва туро ихота намуда, аз ҳар тараф ба танг хоҳанд овард,
44. Ва туро, ва фрзандони туро дар дохили ту, ба хок яксон хоҳанд кард, ва дар ту санге бар санге нахоҳанд гузошт, аз барои он ки вақти тафаккути худро надонистӣ”.

Исо бори дуюм маъбадро пок мекунад.

45. Ва ба маъбад даромада, ба пеш кардани онҳое ки дар он харидуфурӯш мекарданд, оғоз намуд,
46. Ва ба онҳо гуфт: “Навишта шудааст, ки “хонаи Ман хонаи ибодат аст”, аммо шумо онро ба дуздхона мубадал кардаед”.
47. Ва ҳар рӯз дар маъбад таълим медод. Аммо саркоҳинон ва китобнон ва пирони қавм қасд доштанд, ки Ўро нобуд кунанд,
48. Вале илочи ин корро ёфта наметавонистанд, зеро ки тамоми мардум пайваста ба суханони Ў гӯш медоданд.

БОБИ БИСТУМ.

Масъалаи қудрати Исо.

1. Дар яке аз рӯзҳое ки Ў мардумро дар маъбад таълим ва башорат медод, саркоҳинон ва китобдонон бо пирон омада,
2. Ба Ў гуфтанд: “Ба мо бигӯй, ки бо кадом қудрат Ту ин корҳоро мекунӣ, ё кист, ки ин қудратро ба Ту додааст?”
3. Дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам, ва ба Ман бигӯед:
4. „Таъмиди Яҳъё аз осмон буд ё аз инсон?”
5. Онҳо дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: “Агар гӯем, ки “аз осмон”, Ў бигӯяд: ”Пас чаро ба вай имон наовардед?”
6. „Ва агар гӯем, ки “аз инсон буд”, тамоми қавм моро сангсор хоҳанд кард, зеро яқин доранд, ки Яҳъё набӣ буд”
7. Ва дар ҷавоб гуфтанд: “Намедонем аз кучо буд”.
8. Исо ба онҳо гуфт: “Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам”.

Масал дар бораи тоқдорони бадкор.

9. Ва ба мардум чунин масалеро гуфт: “Шахсе тоқзоре шинонд, ва онро ба тоқдорон супурда, муддати дарозе сафар кард;
10. Ва чун мавсим расид, хизматгореро назди тоқдорон фиристод, то ки аз меваи тоқзор ба вай бидиҳанд; лекин тоқдорон вайро зада, тиҳидаст равона карданд.
11. Ва ӯ хизматгори дигарро фиристод; вале онҳо вайро низ зада ва дашном дода, тиҳидаст фиристоданд.
12. Ва ӯ боз сеюмашро фиристод; аммо вайро низ ярадор карда, бадар ронданд.
13. Он гоҳ соҳиби тоқзор гуфт: “Чӣ кунам? Писари маҳбуби худро мефиристам. Шояд ӯро дида, шарм кунанд?”.
14. Лекин тоқдорон чун ӯро диданд, бо ҳамдигар маслиҳат карда, гуфтанд: “Ин ворис аст; биёед, вайро бикӯшем, то ки мерос аз онҳо мо шавад”.
15. Ва ӯро аз тоқзор бароварда, куштанд. Пас, соҳиби тоқзор ба онҳо чӣ хоҳад кард?
16. Вай омада, он тоқдоронро ба марг маҳкум хоҳад кард ва тоқзорро ба дигарон хоҳад супурд. “Онҳое ки ин суханонро шуниданд, гуфтанд: “Ҳошо ва калло!”
17. Аммо ӯ ба онҳо назар андохта, гуфт: “Маънои ин суханоне ки навишта шудааст, чист?” Санге ки меъмрон рад карданд, санги сари гӯшаи бино гардид”?
18. Ҳар кӣ бар он санг афтад, пора - пора шавад; ва агар он бар касе афтад, вайро маҷаз кунад”.

Масалаи хироч.

19. Саркоҳинон ва китобдонон қасд доштанд, ки дар ҳамон дам ӯро дастгир кунанд, лекин аз мардум тарсиданд, зеро донистанд, ки ин масалро ӯ дар ҳаққи онҳо гуфта буд.
20. Ва ӯро дар зери назорат гирифта, айёронро фиристоданд, то ки онҳо худро одил нишон дода, ӯро аз суханаш афтонанд ва ба қудрат ва ихтиёри ҳоким таслим кунанд.
21. Ва онҳо ба ӯ савол дода, гуфтанд: “Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳаққи гапро мегӯӣ ва меомӯзӣ, ва рӯбинӣ намекунӣ, балки тариқи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ;
22. Оё ба қайсар чизья додани мо ҷоиз аст, ё не?”

23. Вале Ў макри онҳоро дарёфта, ба онҳо гуфт: “чаро Маро меозмояд?”
24. Диноре ба Ман нишон диҳед: сурат ва рақами рӯи он аз он кист? “Дар ҷавоб гуфтанд: “Аз он қайсар”.
25. Ба онҳо гуфт: “Пас, он чи аз он қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз он Худост- ба Худо”.
26. Ва Ўро пеши мардум аз суҳанаш афтонда натавонистанд ва аз ҷавоби Ў дар ҳайрат афтода, хомӯш монданд.

Исо ба саддуқиён дар бораи эҳёи суҳан меронад.

27. Ва баъзе аз саддуқиён, мукири қиёмат ҳастанд, назди Ў омада, пурсиданд:
28. „Эй Устод! Мусо ба мо навиштааст, ки агар бародари касе бимирад ва зандор буда, фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварда ва барои бародари худ насе ба вучуд оварад.
29. Ва инак, ҳафт бародар буданд: якумин зан гирифт ва фарзанд ба дунё наоварда, мурд.
30. Ва он занро дуҷумин гирифт, вале ў низ фарзанд ба дунё наоварда, мурд;
31. Баъд вайро сеҷумин гирифт, ва ҳамин тавр то ҳафтумин, ва ҳама фарзанде нагузошта, мурданд;
32. Баъд аз ҳама зан низ мурд.
33. Пас, дар эҳёи мурдагон вай зани кадоми онҳо мешавад? Зеро ки ҳар ҳафт вайро ба зан гирифта буданд”.
34. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Фарзандони ин дунё зан мегиранд ва ба шавҳар мераванд;
35. Лекин онҳое ки сазовори расидан ба он дунё ва эҳёи мурдагон бишаванд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд,
36. Ва дигар бор наметавонанд бимиранд, зеро ки онҳо ба фариштагон баробаранд, ва азбаски писарони қайсар ҳастанд, онҳо писарони Худо мебошанд.
37. Ин ки аз мурдагон эҳё мешаванд, инро Мусо низ дар ҳикояти бутта нишон дода, Худовандро Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб хондааст.
38. Ва Ў на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст, зеро ки пеши Ў ҳама зинда ҳастанд”.

Исо дар бораи китобдонон.

39. Баъзе аз китобдонон инро шунида, гуфтанд: “Эй Устод! Нағз сухан рондӣ”.
40. Ва дигар онҳо чуръат надоштанд, ки аз Ў чизе бипурсанд. Ва Ў ба онҳо гуфт:
41. Чӣ сон мегӯянд, ки Масеҳ Писари Довуд аст?
42. Ва ҳол он ки худи Довуд дар китоби Забур мегӯяд: “Худованд ба Худои ман гуфт: ба ямини Ман бинишин,
43. То душманони Туро зери пой Ту андозам”.
44. Инак, Довуд Ўро Худован мехонад; пас чӣ сон Ў писари вай будааст?”.
45. Ва дар сурате ки тамоми мардум гӯш мекарданд, Ў ба шогирдони Худ гуфт:
46. „Аз китобдонон ҳазар кунед, ки дӯст медоранд чомаҳои дароз пӯшида гарданд, ва меписанданд дар бозорҳо табрик шунаванд, ва дар курсиҳои аввали куништҳо чой гиранд ва дар зиёфтҳо болонишин бошанд;
47. Онҳо, ки хонаҳои бевазанонро фурӯ мебаранд ва барои намуд дуоро тӯл медиҳанд, аз ҳама саҳтар маҳкум хоҳанд шуд“.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Фулуси бавазан.

1. Ва Ў назар андохта, сарватдоронро дид, ки ҳадияҳои худро ба ганҷина меандоختанд;
2. Ва ҳамчунин бевазани камбағалеро дид, ки ду фулус дар он андохт.
3. Ва Ў гуфт: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳама бештар андохт;
4. Зеро ки ҳамаи онҳо аз зиёдтии худ ҳадия барои Худо андохтаанд, лекин вай аз камбағалии худ тамоми нафақаеро, ки дошт, андохт“;

Бар кӯҳи Зайтун.

5. Вақте ки баъзе касон дар бораи маъбад сухан ронда, гуфтанд, ки он бо сангҳо ва инъомҳои гаронбаҳо зебу оро дода шудааст, Ў гуфт:

6. Айёме меояд, ки аз он чи дар ин чо мебинед, санге бар санге нахоҳад монд; ҳамааш хароб хоҳад шуд“.
7. Аз Ў пурсиданд:“Эй Устод! Ин кай воқеъ мешавад? Ва аломати ба вуқӯъ омадани ин чӣ гуна ат?“
8. Гуфт:“Хушъёр бошед, ки шуморо дар иштибоҳ наандозанд; зеро бисъёр касон бо номи Ман омада, гӯянд, ки ин Ман ҳастам; ва он вақт наздик аст. Аз ақиби онҳо наравед.
9. Ва чун овозаи чангҳо ва ошӯбҳоро бишнавед, натарсед: зеро ин бояд аввал воқеъ шавад; лекин дарҳол интиҳо намеёбад“.
10. Он гоҳ ба онҳо гуфт:“Қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард;
11. Ва дар ҳар чо зилзилаҳои азим, ва қаҳтию вабоҳо, ва ҳодисоти пурдаҳшат ва аломати бузург аз осмон ба амал хоҳад омад.
12. Аммо пеш аз ҳамаи ин ба шумо дасти тааддӣ дароз хоҳанд кард ва шуморо таъқиб намуда, ба куништҳо ва зиндонҳо хоҳанд супурд ва хотири исми Ман назди подшоҳону ҳакимон хоҳанд бурд;,,
13. Ва ин ба шумо барои шаҳодат хоҳад буд.
14. Пас, дар дили худ аҳд кунед, ки пешакӣ андеша накунед, чӣ ҷавоб бояд бидиҳед.
15. Зеро ки Ман ба шумо забоне ва ҳикмате хоҳам дод, ки ҳамаи душманони шумо натавонанд на зидияте ба он нишон диҳанд ва на ба муқобили он чизе бигӯянд.
16. Ва шуморо падару модарон, ва бародарон, ва хешовандон, ва дӯстон таслим хоҳанд кард. Ва баъзеи шуморо ба қатл хоҳанд расонд“;
17. „Ва ҳама барои исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт“.
18. „Лекин мӯе аз сари шумо талаф нахоҳад шуд“.
19. „Ҷонҳои худро бо сабри худ наҷот хоҳед дод“.

Дар бораи хароб шудани Ерусалим.

20. „Ҳар гоҳ бубинед, ки аскарон Ерусалимро ихота кардаанд, бидонед, ки харобии он наздик шудааст.
21. Он гоҳ онҳое ки дар Яҳудо мебошанд, ба кӯхистон гурезанд; ва ҳар кӣ дар шаҳр аст, аз он барояд; ва ҳар кӣ дар гирду атроф аст, ба он надарояд,
22. Чунки ин айёми интиқом аст, то ба амал ояд ҳар он чи навишта шудааст.

23. Вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём; зеро ки мусибати бузурге бар замин рӯй дода, ин қавм гирифтори ғзаб хоҳад шуд:
24. „Ва ба дами шамшер хоҳанд афтод, ва дар миёни ҳамаи халқҳо ба асирӣ хоҳанд рафт; ва Ерусалим поймоли ғайрияҳудиён хоҳад шуд, то даме ки даврони ғайрияҳудиён ба анҷом расад“.

Дар бораи бо ҷалол омадани Худованд.

25. Ва дар офтоб ва моҳ ва ситорагон аломатҳо зуҳур хоҳанд ёфт, ва бар замин халқҳо ба ноумедӣ афтода, аз хурӯши баҳр ва ғалаёни мавҷҳо моту мабхут хоҳанд шуд;
26. Ва одамон аз тарсу ҳарос ва интизории он мусибатҳое ки ба сари ҷаҳон меояд аз ҳол хоҳанд рафт, зеро ки қувваҳои афлок мутазалзил хоҳанд шуд.
27. Ва он гоҳ Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абре меояд.
28. Вақте ки ба амал омадани ин чизҳо оғоз шаванд, бархоста, сарҳои худро баланд кунед, чунки халосии шумо наздик меояд“.
29. Ва ба онҳо масале гуфт: “Ба дарахти анҷир ва ба ҳамаи дарахтон нигоҳ кунед:
30. Вақте ки шукуфтани онҳоро мебинед, медонед, ки тобистон наздик аст;
31. Ҳамчунин, вақте ки шумо ба амал омадани ин чизҳоро мебинед, бидонед, ки Малакути Худо наздик аст“.
32. „Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл ҳанӯз аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо воқеъ хоҳад шуд;
33. Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.
34. Пас, боҳабар бошед аз худатон, ки мабодо дилҳои шумо аз пурхӯрӣ ва мастӣ ва ғамхӯриҳои зиндагӣ саҳт шаванд, ва он рӯз ба шумо ногаҳон ояд;
35. Зеро ки он, монанди доме, бар ҳамаи сокинони рӯи замин хоҳад омад;
36. Пас, ҳама вақт бедор бошед ва дуо гӯед, то ки сазовор бошед аз ҳамаи ин мусибатҳои оянда раҳо шавед ва дар пеши Писари Одам биистед“.
37. Рӯзҳо Ў дар маъбад таълим медод; ва шабҳо берун омада, дар кӯҳе ки кӯҳи Зайтун ном дорад, шабгузаронӣ мекард.

38. Ва тамоми мардум бомдодон назди Ў ба маъбад барои шунидани суханонаш меомаданд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Яҳудо Исоро таслим мекунад.

1. Иди фатир ки фисҳ номида мешавад, наздик буд;
2. Саркоҳинон ва китобдонон дар тараддуди он буданд, ки чӣ сон Ўро ба қатл расонанд, чунки аз мардум метарсиданд.
3. Ва ба дили Яҳудо, ки лақаби Исқаръют дошт ва аз ҷумлаи он дувоздаҳ буд, шайтон даромад.
4. Пас вай рафта, бо саркоҳинон ва сардорон гуфтугӯ кард, ки чӣ сон Ўро ба онҳо таслим кунад.
5. Онҳо шод гаштанд ва ба вай пул доданӣ шуданд.
6. Вай ваъда кард, ва фурсат меҷуст, то ки Ўро дур аз чашми мардум ба онҳо таслим кунад.

Омода карадни фисҳ.

7. Ва рӯзи иди фатир, ки барраи фисҳро қурбони кардан лозим буд, фаро расид.
8. Ва Ў Петрус ва Юҳанноро фиристода, гуфт: “Биравед ва фисҳро барои хӯрдани мо тайёр кунед”.
9. Ба Ў гуфтанд: “Дар кучо меҳоҳӣ ки тайёр кунем?”.
10. Ба онҳо гуфт: “Инак, вақте ки ба шаҳр медароед, марде ба шумо рӯ ба рӯ хоҳад шуд, ки кӯзаи обро бардошта мебарад; аз ақибаш равона шавед то ба хонае ки медарояд,
11. Ва ба соҳиби хона бигӯед: ”Устод ба ту мегӯяд: меҳмохона кучост, ки он ҷо фисҳро бо шогидони Худ бихӯрам?”.
12. Ва ба шумо болохонаи калони мафрушери нишон медиҳад; дар он ҷо тайёр кунед”.
13. Онҳо равона шуданд ва, чунон ки Ў гуфта буд ёфтанд, ва фисҳро омода карданд.

Фисҳ.

14. Ва ҳангоме ки соат расид, Ў назди суфра нишаст, ва дувоздаҳ ҳаввориён бо Ў буданд.

15. Ба онҳо гуфт: “Хеле иштиёқманд будам, ки пеш аз укубати Худ ин фисхро бо шумо бихўрам;
16. Зеро ба шумо мегўям, ки аз он дигар нахоҳам хўрд, то вақте ки дар Малакути Худо ба амал ояд“.
17. Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва гуфт: “Инро бигиред ва дар миёни худ тақсим кунед.
18. Зеро ба шумо мегўям, ки дигар аз шираи ангур нахоҳам нўшид, то вақте ки Малакути Худо биёяд“.

Муқарар кардани Таоми шомӣ Худованд.

19. Ва нонро гирифта, шукргузорӣ намуд ва пора карда ба онҳо доду гуфт: “Ин Бадани Ман аст, ки барои шумо таслим карда мешавад; инро барои хотири Ман ба ҷо оваред“.
20. Ҳамчунӣ косаро баъд аз таоми шом гирифта, гуфт: “Ин косаи аҳди ҷадид аст дар Хуни Ман, ки барои шумо рехта мешавад“.

Исо дар бораи таслимкунанда сухан меронад.

21. „Ва инак, дасти таслимкунандаи Ман бо Ман дар сари суфра аст.
22. Агар чи Писари Одам ончунон, ки пешакӣ муқарар шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он кас, ки ба воситаи вай Ё таслим карда шавад“.
23. Ва онҳо аз якдигар пурсидан гирифтанд, ки кадоме аз онҳо ин корро мекарда бошад?.

Баҳсу мунозира дар бораи бартарии шогирдон.

24. Дар миёни онҳо инчунин баҳсу мунозира шуд, ки кадоме аз онҳо бояд бузургтар ҳисоб ёбад.
25. Вале Ё ба онҳо гуфт: “Подшоҳони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва ҳокимони онҳо валинеъмат хонда мешаванд;
26. Аммо шумо ин тавр не: балки он ки дар байни шумо бузургтар аст, бояд монанди хурдтари бошад, ва сардор- монанди хизматгузор.
27. Зеро кадоме бузургтар аст: он ки назди суфра менишинад, ё он ки хизматгузор аст? Оё на он аст, ки назди суфра менишинад? Аммо Ман дар миёни шумо монанди хизматгузор ҳастам“.

Чои ҳаввориён дар малакути оянда.

28. Ва шумо касоне ҳастед, ки дар озмоишҳои Ман бо Ман будед,
29. Ва Ман ба шумо Малакуте месупорам, чунон ки Падарам ба Ман супурдааст,
30. То ки шумо дар Малакути Ман дар сари суфраи Ман бихӯред ва бинӯшед, ва шумо бар тахтҳо нишаста, бар дувоздаҳ сибти Исроил доварӣ хоҳед кард“.

Исо дар бораи инкор кардани Петрус сухан меронад.

31. Ва Худованд гуфт: “Шимъун! Шимъун! Инак, шайтон талабгори он буд ки, шуморо мисли гандуме аз ғалбер гузаронад;
32. Аммо Ман барои ту дуо гуфтам, то ки имонат таназзул накунад; ва ту як вақте, рӯчӯ намуда, бародарони худро устувор гардон“.
33. Вай ба Ё гуфт: “Худовандо! Ман тайёр ҳастам, ки бо Ту ҳам ба зиндон ва ҳам ба мамот биравам“.
34. Лекин Ё гуфт: “Ба ту, эй Петрус, мегӯям, ки имрӯз пеш аз он ки хурӯс бонг занад, ту се бор инкор кунон хоӣ гуфт, ки Маро намениносӣ“.

Исо ба шогирдон дар бораи имтиҳоне ки Ёро дар пеш аст сухан меронад.

35. Ва ба онҳо гуфт: “Вақте ки Ман шуморо бе ҳамён, бе тӯрба ва бе пойафзон фиристодам, оё шумо ба чизе эҳтиёҷ доштед?“
Гуфтанд: “Ба ҳеч чиз“.
36. Ва Ё ба онҳо гуфт: “Лекин акнун касе ки ҳамён дорад, онро бигирад. ҳамчунин тӯрбаро; ва касе ки шамшер надорад, чомаи худро фурӯхта, бихарад.
37. Зеро ба шумо мегӯям, ки ин сухани Навиштаҳо низ дар ҳақиқи Ман ба амал ояд: ”Аз қинояткорон шумурда шуд“. Зеро ҳар чи дар бораи Ман аст, интиҳо меёбад“.
38. Ва онҳо гуфтанд: “Худовандо! Инак, дар ин ҷо ду то шамшер ҳаст“. Ба онҳо гуфт: “Кифоя аст“.

Исо дар боғи Ҷатсамонӣ

39. Ва берун омада, аз рӯи одат, ба кӯҳи Зайтун рафт; шогирдон низ аз ақиби Ў рафтанд.
40. Вақте ки ба он мавзеъ расид, ба онҳо гуфт: “Дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед”.
41. Ва Худаш ба масофаи андохтани санге аз онҳо дур шуда, зону зад ва дуо карда, гуфт:
42. „Эй Падар! Агар бихоҳӣ, косаро аз Ман бигзарон; лекин на иродаи Ман, балки иродаи Ту бигзор ба амал ояд“.
43. Ва фариштае аз осмон бар Ў зоҳир гардида, Ўро таквият меод.
44. Ва Ў дар изтироб афтада, бо ҷаҳди бештар дуо мегуфт; ва арақи Ў мисли катраҳои хун буд, ки бар замин мечакид.
45. Баъд аз дуо бархоста, Ў назди шогирдон омад, ва онҳоро дид, ки аз ғусса хоб рафтаанд.
46. Ва ба онҳо гуфт: “Чаро хоб рафтаед? Бархоста, дуо гӯед, то ки ба озмоиш дучор нашавед”.

Ҳабс шудани Исо.

47. Ҳанӯз ки Ў суҳан мегуфт, инак мардуми бисёре пайдо шуданд, ва пешопеши онҳо яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудо ном дошт, равона буд, ва назди Исо омад, то ки Ўро бибӯсад. Зеро ки ишорате ба онҳо дода, гуфта буд: “Ҳар киро бибӯсам, Ҳамон аст”.
48. Ва Исо ба вай гуфт: “Эй Яҳудо! Оё Писри Одамро бо бӯса таслим мекуни?”
49. Касоне ки бо Ў буданд, чун диданд, ки кор ба чӣ меанҷомад, ба Ў гуфтанд: “Худовандо! Оё ба шамшер бизанем?”
50. Ва яке аз онҳо ғуломи саркоҳинро зада, гӯши ростии вайро бурида партофт.
51. Исо дар ҷавоб гуфт: “Даст кашед, бас аст”. Ва гӯши вайро ламс карда, шифо дод.
52. Ва Исо ба саркоҳинон ва сардорони маъбад ва пироне ки бар зидди Ў ҷамъ омада буданд, гуфт: “Гӯё бар зидди роҳзане шумо бо шамшеру таёқҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед!
53. Ҳар рӯз Ман назди шумо дар маъбад будам, ва шумо ба Ман дасти таҷовуз дароз накардед; аммо ҳоло соати шумост, ки зулмот ҳукмфармоист”.
54. Ва Ўро дастгир карда бурданд, ва ба хонаи саркоҳин оварданд. Ва Петрус аз дур аз паи онҳо равона шуд.

Дар доварию саркоҳинон. Инкори Петрус.

55. Вақте ки онҳо дар рӯи ҳавлӣ оташ даргиронда, даври он якҷоя нишастанд, Петрус низ дар миёни онҳо нишаст.
56. Ва канизе вайро назди оташ нишаста дид ва синчакунон ба вай нигоҳ карда, гуфт: “Ин ҳам бо Ў буд”.
57. Лекин вай инкор карда, ба зан гуфт: “Ман Ўро намениносам”.
58. Пас аз мудате як одами дигар вайро дида, гуфт: “Ту ҳам яке аз онҳо ҳастӣ”. Аммо Петрус ба он одам гуфт: “Ман аз онҳо нестам”.
59. Тахминан як соат гузаштан баъд, боз як каси дигар боисроп гуфт: “Дар ҳақиқат ин ҳам бо Ў буд, зеро ки вай чалилист”.
60. Аммо Петрус ба он кас гуфт: “Намедонам, ки ту чӣ мегӯӣ”. Ва ханӯз вай суҳан меронд, ки дарҳол хурӯс бонг зад.
61. Ва Худованд рӯй гардонда, ба Петрус назар андохт; ва Петрус суҳанони Худовандро ба ёд овард, ки ба вай гуфта буд: “Имрӯз, пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард”.
62. Ва берун рафта, зор-зор гирифт.

Исо аз шарирон таҳқирҳоро қабул мекунад.

63. Касоне ки Исоро дастгир карда буданд, Ўро тамасхур мекарданд ва мезаданд;
64. Ва рӯи Ўро пӯшида, торсақӣ мезаданд ва аз Ў мепурсиданд: “Нубувват кун, ки Туро задааст?”
65. Ва боз бисёр ҳақоратҳои дигар дар ҳаққи Ў ба забон меронданд.

Исо дар ҳузури шӯрои пирон.

66. Ҳамин ки чашми рӯз кушода шуд, пирони қавм, саркоҳинон ва китобдонон чамъ омада, Ўро ба шӯрои худ дароварданд,
67. Ва гуфтанд: “Оё Ту Масеҳ ҳастӣ? Ба мо бигӯӣ”. Ба онҳо гуфт: “Агар ба шумо гӯям бовар намекунед;
68. Ва агар ба шумо савол диҳам, ҷавоб намегиронед ва Маро озод намекунед;
69. Минбаъд Писари Одам ба ямини қуввати Худо хоҳад нишаст”.

70. Ва ҳама гуфтанд: “Пас, Ту Писари Худо ҳастӣ?”. Ба онҳо гуфт: “Шумо мегӯед, ки Ман ҳастам”.
71. Ва онҳо гуфтанд: “Дигар ба мо чӣ шаҳодате лозим аст? Зеро ки ҳудамон аз забони Ў шумидем!”.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Исо ба ҳузури Пилотус.

1. Ва тамоми аҳли маҷлисашон бархоста, Ўро назди Пилотус бурданд.
2. Ва ба айбдор қардани Ў шурӯъ намуда, гуфтанд: “Мо ёфтем, ки Ў қавми моро фосид мекунад, ба қайсар қизья додан намемонад ва Худро Подшоҳ Масеҳ меномад”.
3. Пилотус аз Ў пурсид: “Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?” Ў ҷавоб дода, гуфт: “Ту мегӯӣ”.
4. Пилотус ба сарқоҳонин ва ба мардум гуфт: “Дар Ин Одам ҳеч айбе намеёбам”.
5. Лекин онҳо исрор намуда, мегуфтанд, ки Ў қавмро ба ошӯб меоварад ва дар тамоми Яҳудо, аз Ҷалил гирифта то ин ҷо, таълим медиҳад.

Исо дар тергави Ҷиродус.

6. Вақте ки Пилотус инро шунид, савол дод: “Магар Ў ҷалилист?”
7. Ва чун донист, ки Ў аз вилояти Ҷиродус аст, Ўро назди Ҷиродус равона кард, ки вай низ дар он рӯзҳо дар Ерусалим буд.
8. Ҷиродус Исоро дида, хеле хурсанд шуд, зеро ки кайҳо боз Ўро дидан мехост, чунки овозаи Ўро шунида буд ва орзу дошт, ки аз Ў мӯъҷизае бубинад.
9. Ва ба Ў саволҳои бисёре дод; аммо Ў ба вай ҳеч ҷавоб надод.
10. Сарқоҳинон ва китобдонон истода, бо тамоми ҷидду ҷаҳд Ўро айбдор мекарданд.
11. Ва Ҷиродус бо сарбозони худ Ўро басо таҳқир ва тамасхур карда ва либоси дурахшоне бар Ў пӯшонда, назди Пилотус гардонда фиристод.
12. Дар ҳамон рӯз Пилотус ва Ҷиродус бо ҳамдигар дӯст шуданд, зеро ки пештар онҳо ба якдигар адоват доштанд.

*Исо боз ба ҳузури Пилотус.
Бараббос озод шуд, Исо маҳкум гардид.*

13. Пилотус саркоҳинон, сардорон ва мардумро хонда,
14. Ба онҳо гуфт: “Ин Одамро ҳамчун фосидкунандаи қавм пеши ман овардед; ва инак, ман дар пеши назари шумо тафтиш кардам ва дар Ин Одам он айбҳое ки шумо ба гардани Ў мепартоед, чизе наёфтам;
15. Ҳамчунин Ҳиродус наёфтааст: зеро ки ман Ўро назди вай фиристода будам, ва дар Ў ҳеч гуноҳе сазовори марг ёфт нашудааст;
16. Пас, Ўро ҷазо дода, озод мекунам“.
17. Ба вай лозим буд, ки ба муносибати ид, касеро барои он озод кунад.
18. Аммо мардум саросар фаръед зада, гуфтанд: “Ўро қатл кун! Барои мо Бараббосро озод кун“.
19. Бараббос барои исьён ва қатле ки дар шаҳр рӯй дода буд, дар зиндон андохта шуда буд.
20. Боз Пилоту ба онҳо сухан ронд, зеро ки мехост Исоро озод кунад.
21. Лекин онҳо фръед зада, гуфтанд: “Ўро маслуб кун, маслуб кун!“
22. Бори сеюм вай ба онҳо гуфт: “Ў чӣ бадӣ кардааст? Ҳеч гуноҳи сазовори марг дар Ў наёфтам; пас, Ўро ҷазо дода, озод мекунам“.
23. Вале онҳо бо фаръеди баланд исрор намуда, талаб карданд, ки Ў маслуб шавад; ва фаръеди онҳо ва саркоҳинон ғолиб омад.
24. Ва Пилотус қарор дод, ки аз рӯи талаби онҳо амал кунад,
25. Ва шахсеро, ки барои исьён ва қатл дар зиндон нишаста буд, мувофиқи хоҳиши онҳо озод кард; ва Исоро ба ихтиёри онҳо супурд.
26. Вақте ки Ўро бурданд, Шимъун ном шахсеро, ки аз Қурин буд ва аз саҳро меомад, даст гирифта, салибро бар китфаш гузоштанд, то ки аз ақби Ў бардошта барад.

Исо маслуб шуд.

27. Ва шумораи азими мардум ва заноне ки барои Ў гирья ва навҳа мекарданд, аз ақби Ў равона шуданд.

28. Ва Исо ба онҳо рӯ оварда, гуфт: “Эй духтарони Ерусалим! Барои Ман гирья накунед, балки барои худатон ва фарзандонатон гирья кунед.
29. Зеро айёме меояд, ки хоҳанд гуфт: ”Хушо назоён, ва шикамҳое ки назоидаанд, ва пистонҳое ки шир надодаанд!”
30. Он вақт ба кўхҳо хоҳанд гуфт: ”Бар мо биафтед!” ва ба теппахо: ”Моро бипўшонед!”.
31. Зеро, агар бо дарахти сабзе чунин кунанд, бо дарахти хушк чихо хоҳанд кард?”
32. Ду чинояткорро низ бо Ў барои куштан мебурданд.
33. Ва чун ба ҷое ки Косахонаи сар ном дорад, расиданд, дар он ҷо Ўро, ва он чинояткоронро-яке аз дасти росташ ва дигарер аз дасти чапаш-маслуб карданд.
34. Исо гуфт: “Эй Падар! Инҳоро биомурз, зеро ки намедонанд чӣ мекунанд“. Ва либоси Ўро куръа партофта, тақсим карданд.
35. Ва мардуми истода, тамошо мекарданд. Сардорон низ бо якҷоягии онҳо масхаракунон мегуфтанд: “Дигаронро начот медод, бигзор Худро начот диҳад, агар Ў Масеҳи баргузидаи Худо бошад“.
36. Сарбозон низ Ўро истеҳзо мекарданд ва наздик омада, ба Ў сирко медоданд
37. Ва мегуфтанд: “Агар Ту Подшоҳ Яхудиён бошӣ, Худро начот деҳ“.
38. Дар болои сари Ў бо забонҳо юнонӣ, румӣ ва ибронӣ чунин лавҳае навишта овехта буданд: “Ин аст Подшоҳи Яхудиён“.

Имон овардани роҳзан.

39. Ва яке аз чинояткорони маслубшуда Ўро дашном дода мегуфт: “Агар Ту масеҳ бошӣ, Худро ва моро начот деҳ“.
40. Аммо дигаре, баръкс, вайро мазаммат намуда, гуфт: “Оё ту аз Худо наметарсӣ, дар сурате ки худат низ ба ҳамин ҷазо маҳкум шудай?”
41. Ҷазои мо аз рӯи инсоф аст, чунки мукофоти амали худро гирифтаем; лекин Ў ҳеч бадӣ накардааст“.
42. Ва ба Исо гуфт: “Эй Худованд, вақте ки ба Малакути Худ бирасӣ, маро ба ёд овар!“
43. Ва Исо ба вай гуфт: “Ба ростӣ ба ту мегўям, ки имрӯз бо ман дар биҳишт хоҳӣ буд“.

44. Тақрибан соати шашуми рӯз буд, ки тамоми заминро то соати нӯҳум торикӣ фаро гирифт:
45. Офтоб тира шуд, ва пардаи маъбад ду пора шуд.

Мамоти Исо.

46. Ва Исо бо овози баланд нидо карда, гуфт: “Эй Падар! Рӯҳи Худо ба дасти Ту месупорам“. Ва инро гуфта, ҷон дод.
47. Мирисад ин ҳодисаро дида, Худоро ҳамду сано хонд ва гуфт: “Ҳақиқатан Ин одам Одил буд“.
48. Ва тамоми мардуме ки барои ин тамошо ҷамъ омада буданд, пас аз дидани ин мочаро синазанон гашта рафтанд.
49. Вале ҳамаи шиносҳои Ё ва заноне ки аз Ҷалил Ёро пайравӣ намуда омада буданд, аз дур истода, инро мездиданд.

Дафни Исо.

50. Ва инак, Юсуф ном шахс, узви шӯро, Марди нек ва одил,
51. Ки бо қарор ва кори онҳо розӣ набуд, ва аз Ҳаромот ном шаҳри Яҳудо буда, худаш низ интизори Малакути Худо буд,
52. Назди Пилотус омада, Ҷасади Исоро талаб кард;
53. Ва онро поён фуруварда, ба катон печонд ва ба қабре ниҳод, ки аз санг тарошида шуда буд, ва то ҳол ҳеч кас дар он гузошта нашуда буд.
54. Он рӯз рӯзи ҷумъа буд ва шанбе фаро мерасид.
55. Ва заноне ки ҳамроҳи Исо аз Ҷалил омада буданд, аз дунболи вай рафтанд ва қабрро, ва ҷи гуна дар он Ҷасади Ё гузошта шуд, диданд;
56. Ва чун баргаштанд, ханут ва рағғани атрафшон тайёр карданд; ва рӯзи шанбе, мувофиқи ҳукми шариат, истироҳат карданд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Эҳъёи Исои Масех.

1. Дар рӯзи якшанбе, субҳидам, ханутеро, ки тайёр карда буданд, бо худ гирифта, ба сари қабр омаданд, ва баъзе занони дигар ҳамроҳи онҳо буданд;
2. Вале диданд, ки санг аз қабр ғелтонда шудааст,

3. Ва чун дохил шуданд, Ҷасади Исои Худовандро наёфтанд.
4. Дар сурате ки аз ин ҳодиса дар хайрат буданд, баногоҳ дар пешашон ду марди чомаҳои дурахшанда дар бар пайдо шуданд.
5. Ва дар ҳолате ки ба ҳарос афтода, сарҳои худро ба зер афканда буданд, он ду ба онҳо гуфтанд: “Чаро шумо зиндари дар миёни мурдгон чустучӯ мекунед?”
6. Дар ин ҷо нест: Ў эҳъё шуд; ба ёд оваред, ки чӣ гуна Ў, ҳангоме ки дар Ҷалил буд, ба шумо сухан ронда,
7. Гуфта буд, ки Писари Одам бояд ба дасти одамони гуноҳкор таслим карда шавад, ва маслуб гардида, ва дар рӯзи сеюм эҳъё шавад“.
8. Ва онҳо суханони Ўро ба ёд оварданд.
9. Ва аз сари қабр баргашта, ҳамаи инро ба он ёздаҳ ва ба ҳамаи дигарон нақл карданд.
10. Инҳо Марями Маҷдалия, ва Юҳона, ва Марям, модари Яъқуб, ва бо онҳо занони дигар буданд, ки ба ҳаввориён ин чизҳоро гуфтанд.
11. Вале ин суханон ба назарашон сафсатае намуд, ва ба гапи онҳо бовар накарданд.
12. Аммо Петрус бархоста, сӯи қабр давид ва ҳам шуда, фақат кафанро дид, ки гузошта шудааст, ва аз ин ҳодиса дар хайрат монда, ба хонаи худ рафтанд.

Зоҳир шудани Исои эҳъёшуда ба шогирдон дар аснои роҳи Аммоус.

13. Дар ҳамон рӯз ду нафар аз онҳо ба деҳае мерафтанд, ки тақрибан шаст стадия аз Ерусалим дур буд, ва Аммоус ном дошт,
14. Ва бо ҳамдигар дар бораи ҳамаи ин воқеаҳо гуфтугӯ мекарданд.
15. Ва ҳангоме ки онҳо гуфтугӯ ва мувоҳиша мекарданд, Худи Исо наздик омада, бо онҳо равона шуд.
16. Лекин чашмони онҳо баста буд, ба тавре ки Ўро нашинохтанд.
17. Ба онҳо гуфт: “Аз чӣ хусус бо ҳамдигар дар роҳ гуфтугузор мекунед, ва чеҳраҳотон ғамгин аст?”
18. Яке аз онҳо, ки Клеюпос ном дошт, дар ҷавоби Ў гуфт: “Наход ки танҳо Ту аз онҳое ки ба Ерусалим омадаанд, аз воқеае ки дар ин рӯзҳо рӯй додааст беҳабар ҳастӣ?”

19. Ба онҳо гуфт: “Аз кадом воқеа?” Ба Ў гуфтанд: “Аз он чи ба Исои Носирӣ рӯй додааст, ки Ў пайғамбаре буд тавонотар дар кирдор ва гуфтор дар пеши Худо ва тамоми қавм;
20. Чӣ гуна Ўро саркоҳинон ва сардорони мо таслим карданд, то ки ба қатл маҳкум шавад, ва Ўро маслуб карданд;
21. Лекин мо умед доштем, ки Ў Ҳамон аст, ки бояд Исроиро начот диҳад; аммо, бо ин ҳама, имрӯз рӯзи сеюм аст, ки ин ба вуқӯъ омадааст;
22. Вале баъзе аз занони мо низ моро дар ҳайрат андохтанд: онҳо бомдодон бар сари қабр рафтаанд,
23. Ва Часади Ўро наёфтаанд, ва омада гуфтанд, ки дар рӯёё фариштагонро низ дидаанд, ки мегӯянд: Ў зинда аст;
24. Ва баъзе аз рафиқони мо ба сари қабр рафта, ончунон ки занон гуфта буданд, ёфтаанд; лекин Ўро надидаанд”.
25. Ва Ў ба онҳо гуфт: “Эй бефаросатон ва сустдилон дар имоноварӣ ба он чи анбиё пешгӯӣ кардаанд!
26. Оё Масеҳро лозим набуд ҳамаи инро аз сар гузаронда, ба ҷалоли Худ бирасад?”
27. Ва аз Мусо ва аз тамоми анбиё сар карда, он чиро, ки дар ҳамаи Навиштаҳо дар бораи Ў гуфта шудааст, ба онҳо фаҳмонда дод.
28. Ва онҳо ба деҳае ки сӯяш мерафтанд, наздик омаданд, ва Ў чунин вонамуд карда, ки меҳоҳад онсӯтар биравад;
29. Вале онҳо Ўро нигоҳ дошта, гуфтанд: “Бо мо бимон, чунки шом наздик аст, ва рӯз ба поён мерасад”. Ва Ў ворид шуда, бо онҳо монд.
30. Ва ҳангоме ки Ў бо онҳо назди суфра нишаст, нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба онҳо дод.
31. Он гоҳ чашмони онҳо кушода шуд, ва онҳо Ўро шинохтанд; вале Ў аз назарашон нопадид шуд.
32. Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: “Оё дили мо дар даруни мо намесӯхт, вақте ки Ў дар роҳ бо мо сухан меронд ва Навиштаҳоро ба мо мефаҳмонд?”.
33. Ва ҳамон соат бархоста, ба Ерусалим баргаштанд ва он ёздаҳро ёфтанд, ки бо рафиқони худ ҷамъ шуда,
34. Мегуфтанд, ки Худованд ҳақиқатан эҳё шудааст ва ба Шимъун зоҳир гардидааст.
35. Ва онҳо низ нақл карданд, ки дар аснои роҳ чӣ ҳодиса рӯй дод, ва чӣ гуна Ўро дар вақти пора кардани нон шинохтанд.

Зоҳир шудани Исо ба ёздаҳ шогирдон.

36. Вақте ки онҳо дар ин хусус гап мезаданд, Худи Исо дар миёни онҳо истода, ба онҳо гуфт: “Салом ба шумо бод”.
37. Онҳо ба изтироб ва ҳарос афтада, гумон карданд, ки рӯхе мебинанд;
38. Лекин Ё ба онҳо гуфт: “Чаро музтариб шудед, ва аз чӣ сабаб дар дили шумо чунин фикрҳо пайдо мешавад?”
39. Ба дастҳои Ман ва ба пойҳои Ман нигоҳ кунед: ин Худи Ман ҳастам; Маро ламс кунед ва бубинед; зеро рӯҳ гӯшт ва устухон надорад, чунон ки дар Ман мебинед”.
40. Ва инро гуфта, дастҳо ва пойҳои Худро ба онҳо нишон дод.
41. Ва чун онҳо аз шодӣ ҳанӯз бовар намекарданд ва мутаҷҷиб мешуданд, Ё ба онҳо гуфт: “Оё чизи хӯрдание дар ин ҷо доред?”
42. Пеши Ё як порча моҳии бирён ва андак асали мумдор монданд;
43. Ва Ё гирифта, дар пеши назари онҳо хӯрд.
44. Ва ба онҳо гуфт: “Ин аст он чизе ки, чун бо шумо будам, ба шумо мегуфтам, ки ҳар он чӣ дар Тавротӣ Мусо ва дар суҳафи анбиё ва Забур дар бораи Ман навишта шудааст, бояд ба амал ояд”.
45. Он гоҳ зехни онҳоро равшан кард, то ки Навиштаҳоро бифаҳманд.

Фармоиши охирин.

46. Ва ба онҳо гуфт: “Чунин навишта шудааст, ва чунин лозим буд, ки Масеҳ уқубат кашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон эҳё шавад.
47. Ва ба исми Ё, аз Ерусалим сар карда, дар миёни ҳамаи халқҳо тавба ва омуриши гуноҳҳо мавъиза карда шавад.
48. Ва шумо шоҳидони ин ҳастед;
49. Ва Ман ваъдаи Падари Худро бар шумо равона мекунам; вале шумо дар шаҳри Ерусалим бимонед, то вақте ки бо қуввате аз олами боло фаро гирифта шавед”.

Сууди Исои Масеҳ

50. Ва онҳоро берун оварда, то Байт-Ҳинӣ бурд ва дастҳои Худро бардошта, онҳоро баракат дод.

51. Ва ҳангоме ки онҳоро баракат меод, аз онҳо ҷудо шуда, ба осмон сууд кард.
52. Ва онҳо ба Ў сачда намуда, бо шодии бузурге ба Ерусалим баргаштанд,
53. Ва ҳамеша дар маъбад буда, Худоро ҳамду сано мегуфтанд ва муборак мехонданд. Омин.